

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН КОРПОРАЦИЯ „МАГИЯ“

Превод от английски: Александър Кръстев, 1993

chitanka.info

— Чии магии използваш, драги?

Това бе първото нещо, което този тип каза, след като влезе в дюкяна ми. Докато чакаше да се освободя, вися може би двадесет минути, разглеждайки образците, бърникайки из водопроводните части, чоплейки копчетата на монитора.

Никак не ми харесваха маниерите му. Нямам нищо против да давам информация на клиенти, но мразя нахалното надничане през ключалката.

— Различни от местните лицензирани практики по магия — казах му с тон, който беше хладен, но вежлив. — Защо питате?

— Ти не отговори на въпроса ми — каза той. — Хайде, говори! Нямам цял свободен ден.

Изтърпях го. Изисквах от служителите си да бъдат учтиви, и макар че бях сигурен, че този не е клиент, не исках да нарушавам собствените си правила. — Ако смятате да купите нещо, — рекох аз — ще ми бъде приятно да ви кажа каква магия е използвана при производството и кой е магьосникът.

— Ти май не искаш да сътрудничиш — възнегодува той. — Ние обичаме хората, които желаят да сътрудничат. Човек никога не знае какъв лош късмет може да си навлече, като не иска да сътрудничи.

— Какво искаш да кажеш с това „ние“ — сопнах се аз рязко, изоставяйки всякаква привидна учтивост. — И какво искаш да кажеш с „лош късмет“?

— Сега вече напредваме — каза той с отвратителна усмивка и седна на тезгяха, дишайки в лицето ми. Беше нисък и мургав — сицилианец, помислих си, — облечен в прекалено издокаран костюм. Дрехите и галантерията по него образуваха цветова гама, която не ми харесваше. — Ще ти кажа какво значи „ние“: аз съм пътуващ представител на една организация, която предпазва хората от лош късмет — ако те са достатъчно умни и имат желание за сътрудничество. Затова те питах чии магии използваш. Някои от магьосниците наоколо не искат да сътрудничат, а това им носи лош късмет, който съпровожда продуктите им.

— Карай по-нататък — казах аз. Исках да каже колкото може повече.

— Знаех си, че си акъллия — отвърна той. — Глей сега — какво ще кажеш саламандър да върлува в магазина ти, да изпозапали стоките

и да изпоплаши клиентите? Или в материалите, които продаваш за строеж на къщи, да се всели полтъргайт, който чупи чиниите, вкисва млякото и подритва мебелите? Така може да стане, ако имаш работа с неподходящи магьосници. Малко такива случки и... край на бизнеса ти. Ние не искаме да стане така, нали? — хвърли ми той още един злобен поглед.

Не казах нищо и той продължи.

— Поддържаме екип от най-добрите демонолози — самите те са експерти-магьосници, които ни осведомяват как се държат магьосниците в Полусвета и дали могат да донесат лош късмет на клиентите си. След това съветваме нашите клиенти с кого да поддържат връзки и ги предпазваме от лош късмет. Ясно?

От ясно по-ясно. Не бях паднал с вчерашния дъжд. Магьосниците, с които бях свързан служебно, бяха местни хора, познавах ги от години — хора с установена репутация както тук, така и в Полусвета. Те не биха направили нищо, за да настроят срещу себе си стихииите, и определено нямаха лош късмет.

Това, което предлагаше това лигаво типче, бе да купувам само от магьосниците, които те посочат, по цени, които те ще определят, а освен това — щяха да искат процент от печалбата в собствения ми бизнес. Ако не пожелаех да „сътруднича“, щяха да ме преследват стихииите, с които те имаха договореност — вероятно отстъпници с човешки пороци, — стоките ми щяха да бъдат повредени, а клиентите — разгонени. Ако все още упорствах, можех да очаквам някоя наистина опасна черна магия срещу здравето или живота ми. Всичко това под предлог да бъда предпазен от хора, които познавах и харесвах.

Чист рекет!

Бях чувал, че такива работи стават на изток, но не и в малко градче като нашето.

Той седеше, хилейки се глупашки, докато чакаше отговора ми и въртеше шия в тясната си яка. При това забелязах нещо. Въпреки контешките му дрехи, отзад на яката му се подаваше конец. Вероятно придържаше нещо към шията му — амулет. В такъв случай бе суеверен — въпреки възрастта си и времето, в което живееше.

— Нещо си пропуснал — казах му. — Аз съм седми син, родил съм се в риза и имам шесто чувство. Късметът ми е окей, но виждам как твоят лош късмет се е навел над теб като кипарис над гроб! — Пресегнах се и изтръгнах конеца с амулета на края му — отвратителен малък безформен предмет, предизвикващ чувство като при гледката на дъното на птичи кафез. Пуснах го на пода и го смачках в праха.

Беше скочил от тезгяха и ме гледаше, дишайки тежко. В дясната си ръка стискаше нож, а с лявата се предпазваше от урочасване, насочил показалеца и малкия си пръст към мен във формата на рогата на Асмодеус. За момента му бях взел здравето.

— Ето ти малко магия, за която може и да не си чувал — изрекох аз, посягайки към чекмеджето зад тезгяха. Измъкнах пистолет и го насочих в лицето му. — Студено желязо! Сега върви при шефа си и му кажи, че тук и него го чака студено желязо!

Той заотстъпва, без да снеме поглед от лицето ми. Ако погледът можеше да убива... и тъй нататък. На вратата се спря, изплю се на прага и изчезна бързо-бързо.

Прибрах пистолета и продължих да работя, обслужвайки двама клиенти, влезли след напускането на господин Кофти Работа. Но да си призная, бях разтревожен. Репутацията на човека е най-ценният му капитал. Още от млад си бях извоювал име, че продавам надеждни продукти. Беше сигурно, че този тип и приятелчетата му ще направят всичко, за да го разрушат, а това нямаше да е малко, ако наистина бяха свързани с черни магьосници.

Разбира се, в бизнеса със строителни материали няма толкова много магия, както например при някои по-малотрайни стоки. Когато хората си строят дом, те искат да са сигурни, че леглото им няма да пропадне в мазето някоя нощ, а покривът да изчезне и да ги остави на дъжда.

Освен това, в строителството се използва доста желязо, а много малко от чародейците-производители можеха да работят с желязо. Малкото специалисти в тази област вземат толкова скъпо, че е икономически неизгодно да ги ангажираш в строителството. Естествено, ако някое от новопръкналите се парвенюта иска да се изфука, че има вила или басейн, изцяло построен с магия, бих приел договора при съответно заплащане и бих го възложил на някой от скъпите първокласни магьосници. Но общо взето в моя бизнес магията

се използва за второстепенни предмети — предимно малотрайни, и за нещица, които хората обичат да купуват евтино и да ги сменят често.

Така че не ме тревожеше магията в моя бизнес, а това, което магията можеше да му причини, ако някой пожелаеше наистина да ми напакости. За магията не можех да забравя също и поради едно предишно обаждане на един човек, който се казваше Дитуърт — не злонравни заплахи, а обикновено бизнес предложение, на което още не бях решил какво да отговоря. Но все пак ме тревожеше...

Затворих няколко минути по-рано и прескочих до Джедсън — един приятел от бизнеса с платове и дрехи. Той е доста по-възрастен от мен и много образован, макар и без научни степени, относно всички форми на вълшебство, бяла и черна магия, некрология, демонология, заклинания, обайване и някои практически форми на врачуване. Освен това, Джедсън е проникателен човек, с множество дарби и голям мозък. Бях черпил много полза от съветите му.

Мислех, че ще го намеря в офиса му и че по това време няма да е зает. Но не стана така. Момчето от офиса му ме насочи към залата, която използваше за заседания. Почуках и бутнах вратата.

— Здравсти, Арчи — викна той като ме видя. — Влизай, имам малко работа. — И той се обърна.

Аз влязох и се огледах. В стаята освен Джо Джедсън се намираха още една хубава, здрава жена на около тридесет, в униформа на медицинска сестра, и Огаст Уелкър, старшият помощник на Джедсън. Беше разтропан, общителен човек с лиценз за магьосник трети клас. После забелязах един дребен шишко — Задкил Фелдщайн, агент на много магьосници от втора ръка по нашата улица, а и на няколко първокласни. Разбира се, неговата религия не му позволяваше лично да практикува магия, но доколкото разбирах, нямаше причини от теологическо естество честно да прибира комисионата си. Имах няколко сделки с него — беше окей.

Този „десетпроцентаджия“ стискаше угаснала пура и се беше втренчил в Джедсън и в още някой, който се бе разположил в креслото.

Този някой беше момиче, не по-възрастно от двадесет и пет, русо и толкова слабо, че светлината кажи-речи преминаваше през нея. Ръцете ѝ бяха големи и чувствителни, с дълги пръсти. Устата ѝ — също голяма и с трагично изражение. Имаше сребристо бяла коса, но

не беше албинос. Тя лежеше в креслото будна, но очевидно изтощена. Сестрата разтвиваше китките ѝ.

— Какво става? — запитах аз. — Припадък?

— О, не — увери ме Джедсън, обръщайки се към мен. — Тя е бяла вещица, работи в транс. Сега е малко уморена, това е всичко.

— Каква е специалността ѝ? — осведомих се аз.

— Готови облекла.

— Тъй ли? — имах право да съм изненадан. Едно е да създаваш платове и преди, а съвсем друго — цяла дреха, напълно завършена и готова за носене. Джедсън произвеждаше и продаваше цяла гама облекла, за които се използваше изцяло магия. Повечето бяха спортни дрехи, нови и модни стоки, при които определящ фактор бе по-скоро стилът, отколкото трайността. Обикновено те носеха надпис „Само за един сезон“, но за това време вършеха отлична работа, ползвайки се с подкрепата и на потребителските групи.

Но те не се изработваха на един етап. Първо се правеха платовете и предиите, обикновено доставяни от Уелкър. Десените и боите се добавяха отделно. Джедсън имаше много добри връзки с Малкия Народец и можеше да получава по специална поръчка уникални разцветки от Полусвета. При шева използваше както класически методи, така и магия — беше ангажирал едни от най-талантливите представители на този бизнес. Няколко от дизайнерите му на дрехи по споразумение с него предлагаха услугите си в Холивуд. Имаше нужда от сценична популярност.

Но да се върнем към русото момиче...

— Точно така — отвърна ми Джедсън. — Готови облекла, и то с добра трайност. Няма съмнение, че тя е истинската Маккой: била е ангажирана с договор в текстилната фабрика в Джърси Сити. Но бих дал хиляда долара, за да видя поне веднъж как прави този номер с цяла дреха. Засега не успяваме, макар че опитахме всичко, без нажежени до червено клещи.

Момичето се постресна от това изказване, а сестрата изглеждаше възмутена. Фелдщайн започна да се обяснява, но Джедсън го прекъсна. — Това е само фигуративен израз — знаете, че не уважавам черната магия. Виж, скъпа, — обърна се той отново към момичето — би ли могла да опиташ отново? — Тя кимна и той добави — Хайде тогава, време е за сън!

Тя се опита отново, потъвайки в транс без обикновените стенания и пръскане на слюнки. Ектоплазмата се формираше леко и сигурно, оформяйки готова дреха вместо материалите за нея. Беше малък фрак за прием, размер около шестнадесет, небесносин цвят. По свой начин имаше елегантен вид и според мен, всеки търговец, който го видеше, би направил добра поръчка.

Джедсън го сграбчи, откъсна няколко влакна от плата и направи обичайните си тестове, за последно подпалвайки едно от влакната с клечка кибрит.

Той изруга:

— Дявол да го вземе, няма никакво съмнение! Това не е нова интеграция — тя просто реанимира някаква стара дрипа!

— Обясни ми пак — казах аз. — Какво от това?

— Какво ли? Арчи, ти наистина трябва да четеш повече. Това, което тя направи, изобщо не е творческа магия. Тази дреха — той я вдигна и я разтърси — действително е съществувала някъде и по някое време. Тя е взела част от нея — няколко влакна или просто едно копче — и е приложила законите на хомеопатията и асоциативността, за да произведе някакво подобие на оригинала.

Разбрах го, понеже бях използвал това и в собствения си бизнес. Навремето имах секция дървени седалки, подходящи за паради и спортни срещи на открито, изработени в собствената ми работилница по класически методи от най-добри материали — без желязо, разбира се. След това ги нарязвах на части. Според закона за асоциативността, всяко парче оставаше част от структурата преди разрязването, а по закона за хомеопатията, всяко от тях съдържаше потенциално цялата структура. Когато имах договор да подсигурия места за сядане на Четвърти юли или за цирка на открито, изпращах двама магьосници, натоварени с толкова парчета от оригиналните седалки, колкото секции бяха нужни. На всяко парче те правеха двадесет и четири часово заклинание, така че седалките след това изчезваха от само себе си.

Само веднъж ми се случи неприятност — един от чираците, които след изчезването на секциите трябваше да събират парчетата за по-нататъшно използване, бе прибрал погрешно някакво друго парче от мястото, където бе стояла секцията. Следващия път, когато се наложи да правим секциите, на ъгъла на Вайп и Четиринадесета улица цъфна чисто ново четиристайно бунгало. Щеше да е доста неловко, но

аз му лепнах надпис: „ПРОУЧВАНЕ НА ПОТРЕБИТЕЛСКОТО ТЪРСЕНЕ“.

Един сезон някакъв конкурент от друг град се опита да ме изхвърли от бизнеса, но една от секциите им падна поради погрешна конструкция или неумели заклинания и нарани няколко души. Оттогава теренът е мой.

Не можех да разбера възраженията на Джедсън срещу пресъздаването. — Какво пък толкова? — настоях аз. — Това все пак е дреха, нали?

— Разбира се, че е дреха, но не е нова! Този стил е регистриран някъде и не ми принадлежи. Но даже и да използваше някой от моите модели, пресъздаването не е това, което търся аз. Мога да произвеждам по-евтино стока и без него — иначе и аз щях да го използвам.

Русото момиче дойде в съзнание, видя дрехата и каза:

— О, господин Джедсън, успях ли?

Той ѝ обясни какво беше станало. Лицето и придоби отчаян вид и дрехата веднага изчезна. — Не се коси за това, момиче — добави той, потупвайки я по-рамото — ти беше уморена. Утре ще опитаме отново. Знам, че ще се справиш, когато не си нервна и поотпочинеш.

Тя му благодари и излезе със сестрата. Фелдщайн бе изпълнен с желание да обяснява, но Джедсън му каза да забрави това и утре всички да са тук по същото време. Когато останахме сами му разказах какво ми се беше случило.

Той ме изслуша безмълвно и със сериозно лице, освен когато му разправях как бях демонстрирал пред своя посетител шестото си чувство. Това му се стори забавно.

— Май ти се иска да го имаш — шестото чувство, искам да кажа — рече той накрая, ставайки отново сериозен. — Нещата не отиват на добре. Уведоми ли Бюрото за по-добър бизнес?

Казах му, че не съм.

— Добре тогава. Ще им се обадя, а също и на Търговската камара. Вероятно няма да могат да помогнат много, но имат право да бъдат уведомени, така че да са нащрек за такива случаи.

Попитах го дали смята за уместно да уведомя полицията. Той поклати глава. — Не точно сега. Никакво незаконно деяние няма налице, а и всичко, което ще може да измисли шефът, е да събере лицензираните магьосници и да ги накара да се поизпотят. От това

няма да има никаква полза, най-много членовете на легитимния бизнес да се настроят срещу теб. Няма вероятност и едно към десет чародеите, свързани с тази група, да имат лицензи за магия — почти е сигурно, че действат нелегално. Ако полицията знае за тях, те явно се ползват с протекция. Ако не, не виждам как могат да ти помогнат.

— Какво трябва да направя според теб?

— Засега нищо. Върви си у дома и си почини. Този Чарли може би си прави солови акции, блъфирайки на дребно, за да изкара нещичко. Но не мисля, че е така — този тип ми прилича на гангстер. Трябват ни повече данни. Не можем да направим нищо, докато не видим как смятат да действат.

Не се наложи да чакаме дълго. Когато на другия ден отидох в дюкяна си, очакваше ме изненада — дори няколко, и всичките неприятни.

Мястото изглеждаше така, сякаш крадци бяха направили тараш, после е било подпалено и накрая залято от наводнение. Веднага се обадох на Джедсън, който пристигна на момента. Отначало нищо не казваше, а само се разхождаше, подритвайки жалките останки. После спря там, където преди беше складът за железария. Пресегна се надолу и взе шепа кал и мръсотия. — Забелязваш ли нещо? — запита той, разтривайки пръсти така, че мократа пепел падна и на дланта му останаха няколко дребни предмета — гвоздеи, винтове и тем подобни.

— Нищо особено. Тук бяха сандъците с железария, а това са някои от материалите, които не са изгорели.

— Знам това, — нетърпеливо каза той — но не забелязваш ли още нещо? Не държеше ли на склад доста меден обков?

— Е, намери поне една част!

Аз поразрових с върха на обувката си пепелта там, където би трябвало да има доста медни панти и дръжки за шкафчета и чекмеджета. Не намерих нищо друго, освен гвоздеите, с които бяха сковани сандъците. Опитах се да се ориентирам по-точно в развалините и пак разрових. Имаше множество гайки и болтове, панти за прозорци и разни други такива, но никакви медни части.

Джедсън ме наблюдаваше със сардонична усмивка на лицето.

— И какво? — запитах аз, малко раздразнен от маниера му.

— Не схващаш ли? — отвърна той. — Това си е баш магия. В целия двор не е останала дори стружка метал, освен студено желязо!

Очевидно си беше. Трябваше да го забележа.

Той се повъртя наоколо. След малко се натъкнахме на нещо странно — влажна, слuzеста следа, лакътушеца през двора и изчезваща в един от каналите. Изглеждаше сякаш гигантски охлюв с размер на автомобил, се беше поразходил наоколо.

— Ундина — обяви Джедсън и намръщи нос при миризмата. Бях гледал един филм — суперпродукция на Мегапикс със заглавие „Дъщерята на Водния цар“. Според него ундините бяха достатъчно сочни, за да заинтересуват граф Каръл, но ако оставяха такива следи, хич не исках да ги знам.

Той извади носната си кърпа и я разстла, за да седне на чисто върху нещо, което преди това бяха чували с цимент — специален бързосъхнещ, с търговска марка Хидролит. Получавах по осемдесет цента на чувал, а сега това бяха просто купчина втвърдени буци.

Джедсън започна да изброява на пръсти. — Арчи, атакуван си поне с три от четирите елементарни стихии — земя, огън и вода. Може и да е имало силфиди във въздуха, но не мога да го докажа. Първо са дошли гномите и са очистили абсолютно всичко, освен студеното желязо. Последвал ги е саламандър, унищожавайки всичко, което може да гори и обгаряйки всичко останало. След това ундината е превърнала мястото във вонящо блато, повреждайки негорливите неща като цимент и вар. Застрахован ли си?

— Естествено. — Но после се замислих. Имах обичайните застраховки за кражба, пожар и наводнение, но застраховката за бизнес-риск бе прекалено висока, така че не бях застрахован срещу пропуснати печалби, нито пък имах възможност да приключа текущите контракти. Изпълнението на задълженията по тези контракти щеше да ми излезе доста скъпо, но ако се откажех, това щеше да навреди на доброто име на бизнеса ми, а и щях да подлежа на съдебно търсене за нанесени щети.

Ситуацията бе по-лоша, отколкото си представях в началото, и колкото повече мислех, толкова по-зле ми изглеждаха нещата. Естествено бе невъзможно да приемам нови поръчки, преди да се разчисти хаоса, да се издигне постройката и да се купят нови стоккови запаси. За щастие повечето си документи държах в огнеупорен шкаф — но не всичките. Имаше сметки за вземания по продажби на кредит, които никога нямаше да мога да докажа. Аз работя с минимален

процент печалба и целият ми капитал е ангажиран в оборота. Май че фирмата Арчибалд Фрейзър, търговец и предприемач, се насочваше към неумишлен фалит.

Обясних положението на Джедсън.

— Не бързай да се отчайваш — окуражи ме той. — Това, което магията руши, може да бъде възстановено с магия. Обаче ни трябва най-добрият вещер в града.

— Кой ще плати хонорара? — възразих аз. — Тия момчета не работят за стотинки, а аз съм с празни джобове.

— По-спокойно, синко — посъветва ме той. — Застрахователната група, която поема рисковете ти, ще понесе по-голяма загуба от тебе. Ако можем да им покажем начин да икономисат средства, сделката може и да стане. Кой е техният представител тук?

Казах му — една юридическа фирма в Административната сграда в центъра.

Свързах се със секретарката в офиса и ѝ поръчах да телефонира на тези от нашите клиенти, които трябваше да получат поръчките си днес — да отложи, каквото може, а останалото да прехвърли на една фирма, с която в миналото си бяхме правили взаимни услуги. Изпратих останалите си помощници по домовете — от осем часа се шляйкаха наоколо, правеха безполезни забележки и ми се мотаеха в краката. Казах им да не идват, докато не изпратя да ги повикат. За късмет беше събота и имахме кажи-речи четиридесет и осем часа да решим какво да правим.

Ние спряхме едно минаващо летящо килимче и се отправихме към Административната сграда. Облегнах се и реших да забравя неприятностите си и да се наслаждавам на пътуването. Обичам такситата — има нещо луксозно в тях, особено след като им свалиха колелата. Това бе един от новите модели кадилак с форма на капка и въздушни възглавници. Той се носеше надолу по булеварда тихо като мисъл, едва шест инча над повърхността на земята.

Може би трябва да обясня, че имаме местен закон против апортацията, която не е в съответствие с правилата за движение на наземния трафик. Това може да ви учуди, но е следствие от един нещастен случай с човек от моя бизнес, получил поръчка да пренесе от склада си над единадесет тона стъклени тухли за реконструкцията на ресторант в другия край на града. За доставката той нае магьосник с

лиценз за обикновени превози. Не знам дали по невнимание или от чиста глупост, той изтърси тези единадесет тона тухли право през покрива на Баптиската църква на булевард Проспект. Всички знаят, че магията не действа над светена земя — да беше погледнал картата, щеше да види, че маршрутът по права линия преминава точно над църквата. Така или иначе, клисарят бе убит, а можеше да бъде и цялото паство. Вдигна се толкова голям шум, че апортацията бе ограничена само до улиците и близо до земята.

Тъкмо такива хора създават неудобства за всички останали.

Нашият човек беше там — Уигин от фирмата „Уигин, Снийд, Макклачи & Уигин“. Вече беше чул за моя „пожар“, но когато Джедсън му каза за убеждението си, че в дъното на всичко стои магия, той се постресна. Това, каза той, било крайно необичайно. Джедсън бе забележително търпелив.

— Вие експерт ли сте в магията, господин Уигин?

— Не съм специализирал магьосническа юриспруденция, ако това имате предвид, господине.

— И аз самият нямам лиценз, но ми е дългогодишно хоби. В случая съм сигурен в това, което ви казвам — можете да се обърнете към който и да е от независимите експерти и те ще потвърдят мнението ми. Нека сега допуснем за момент, че вредите са настъпили в резултат на магия. Ако това е така, може би ще сме в състояние да възстановим голяма част от тях. Вие имате право да удовлетворявате искове, нали?

— Мисля че бих могъл да отговоря с „да“ — разбира се, без да забравяме за законовите ограничения и условията на договора.

Според мен не би се съгласил да потвърди, че на дясната си ръка има пет пръста, без да се позове на някого.

— Тогава една от целите ви е да задържите загубите на вашата компания на минимално равнище. Ако намеря вещер, който отчасти или напълно може да възстанови загубите, ще можете ли да гарантирате от името на своята компания заплащането на хонорара му, да речем в размер на двадесет и пет процента от обезщетението?

Известно време той шикалкави, после каза, че не вижда как би могъл да направи това, и че ако пожарът е бил магически, възстановяването на щетите чрез магия може да се окаже углавно

престъпление, тъй като не може да сме сигурни какви са отношенията между двамата магьосници в Полусвета. Освен това, искът ми още не беше представен, а аз бях пропуснал да уведомя компанията относно посетителя си предишния ден, което може би говореше за предубеденост на моя иск. Във всеки случай, щеше да се установи сериозен прецедент, затова трябваше да се консултира с главния офис.

Джедсън стана. — Виждам, че просто взаимно си губим времето, господин Уигин. Вашето твърдение относно възможната отговорност на господин Фрейзър е смехотворно и вие знаете това. Според договора той не е длъжен да ви уведомява, а даже и да беше длъжен, все още не е изтекъл двадесет и четири часовият срок. Мисля, че ще е най-добре ние самите да се консултираме с главния офис. — Той посегна към шапката си.

Уигин вдигна ръка. — Господа, моля ви се, моля ви се! Нека да не прибързваме. Ще се съгласи ли господин Фрейзър да плати половината от хонорара?

— Не, отде-накъде. Загубата си е ваша, а не негова. Вие сте застраховали него.

Уигин почука с рамката на очилата си по зъбите и каза:

— Трябва да условим изплащането на хонорара в зависимост от постигнатите резултати.

— Чували ли сте за някой, който е с всичкия си, да работи с вещер при други условия?

Двадесет минути по-късно ние излязохме от там с документ, който ни даваше право да наемем всяка вещица или вещер, съгласен да възстанови моето имущество срещу хонорар не по-висок от 25 процента от стойността на възстановеното.

— Мислех, че си се отказал от цялата работа — рекох на Джедсън с облекчение.

Той се захили. — За нищо на света, синко. Този просто се опитваше да те накара да платиш за намаляването на техните загуби. Само му подсказах, че съм наясно с номера.

Известно време мислехме с кого да се консултираме. Джедсън направо каза, че не познава човек от Ню Йорк насам, който със сигурност да е в състояние да свърши нашата работа, а пък това бе невъзможно при хонорара, който можехме да предложим. Отбихме се в

един бар и той започна да върти телефони докато аз си пиех бирата. След малко се върна и каза:

— Май намерихме човек. Досега не съм имал бизнес с него, но има необходимата подготовка и репутация. Всички, с които говорих, смятат, че си струва да идем да го видим.

— Кой е той? — поисках да знам аз.

— Доктор Фортескю Бидъл. Намира се съвсем наблизо — в сградата на Рейлуей Ексчейндж. Хайде, ще стигнем пешком.

Офисът на д-р Бидъл бе внушителен. Заемаше ъглов апартамент на четиринадесетия етаж и докторът не беше жалил пари за обзавеждане и дизайн. Стилът бе модерен със строгата елегантност на кабинет на лекар от висшето общество. Покрай стената имаше фриз с изображения на знаците на зодиака, гравирани върху стъкло и алуминий. Това бе единственото украшение — останалото обзавеждане беше просто и скъпо, с много димно стъкло и хром.

Наложи се да чакаме около тридесет минути в приемната. Прекарах си времето в изчисляване за колко бих могъл да изработя такова обзавеждане, преотстъпвайки някои от дейностите при десет процента печалба. След това едно наистина красиво момиче с приглушен глас ни въведе вътре. Намерихме се в друга, по-малка стая, в която трябваше да изчакаме още десетина минути. Тя много приличаше на чакалнята, но имаше стъклени библиотечни шкафове и стар портрет на Аристотел. С Джедсън разгледахме шкафовете, убивайки време. Бяха пълни с редки стари издания за магия. Джедсън тъкмо ми сочеше Red Grimoire, когато чухме глас зад себе си:

— Интересно, нали? Древните са знаели изненадващо много. Не са били много учени, но изключително умни... — заглъхна гласът. Ние се обърнахме и той се представи като д-р Бидъл.

Имаше приятен вид — беше красив по един скромнен и достоен начин. Вероятно беше към четиридесетте, с десет години по-възрастен от мен, със сива коса по слепоочията и малки твърди мустаци като на британски майор. Дрехите му бяха като излезли от модните страници на Esquire. Нямахте причини да не ми харесва — маниерите му бяха приятни. Може би гънката на устните му издаваше известна надменност.

Той ни въведе в частния си офис, покани ни да седнем и предложи цигари. После започна изненадващо:

— Вие сте Джедсън, разбира се! Предполагам, че ви изпраща господин Дитуърт?

Наострих уши — фамилията ми се стори позната. Но Джедсън просто отвърна:

— Не, а защо мислите така?

Бидъл се поколеба за момент и продума почти на себе си. — Странно. Сигурен съм, че го чух да споменава името ви. Някой от вас двамата — добави той — познава ли господин Дитуърт?

И двамата кимнахме едновременно, изненадвайки се взаимно. Бидъл изглеждаше облекчен. — Това без съмнение обяснява нещата. Все пак ми трябва още информация. Господа, ще ме извините ли докато го потърся?

С тези думи той буквално изчезна. Досега не бях виждал как става това. Джедсън казва, че има два начина — халюцинация или действително преминаване през Полусвета. Независимо от начина, стори ми се невъзпитано.

— Този Дитуърт... — започнах да обяснявам на Джедсън — искам да те помоля...

— Това ще почака — прекъсна ме той. — Сега няма време.

В този момент Бидъл се появи отново. — Всичко е наред — обяви той, обръщайки се пряко към мен. — Мога да се заема със случая ви. Предполагам, че идвате във връзка с неприятностите миналата нощ в предприятието ви?

— Да — съгласих се аз. — Но откъде знаете?

— Методика — отвърна той с тъничка усмивка. — Професията ми си има средства. Сега за вашия проблем. Какво искате да бъде свършено?

Аз погледнах Джедсън, който обясни какво се бе случило според него и защо мислеше така. — Не знам дали се специализирате в демонология, — каза той в заключение — но ми се струва, че е възможно да се предизвикат стихии, извършили всичко това, да поправят стореното. Ако можете да го постигнете, ние сме готови да ви предложим разумно заплащане.

Бидъл се усмихна и със самочувствие хвърли поглед към колекцията от дипломи, украсяваща стените на офиса. — Мисля, че имам причини да ви окуража — промърмори той. — Позволете да хвърля един поглед върху мястото... — и отново изчезна.

Почваше да ми досажда. Хубаво е, когато си добър в професията, но не виждам защо трябва се прави шоу от това. Но преди да успее да се оплача, той се върна.

— Огледът потвърждава мнението на господин Джедсън — няма да има особени трудности — рече той. — Сега относно ъ-ъ... икономическите условия... — Той деликатно се покашля и пусна малка усмивчица, като че ли съжаляваше, че се налага да се спира върху такива вулгарни въпроси.

Защо ли някои хора се държат така, като че правенето на пари е обида за интелекта им? Аз си търся законната печалба и не се срамувам от това — фактът, че хората плащат пари за стоките и услугите ми показва, че обществото има полза от мен.

Но сделката ключихме без особени проблеми, след което Бидъл ни каза да го чакаме на мястото след петнадесет минути. Джедсън и аз напуснахме сградата и спряхме друго такси. Като влязохме в него го запитах за Дитуърт.

— Къде си го срещал?

— Дойде при мен да ми предложи нещо.

— Х-м. — Това ме интересува — нали Дитуърт беше правил предложение и на мен, което ме поразтревожи. — И какво беше предложението?

Джедсън потри чело. — Трудно ми е да кажа — всичко бе омешано с приказки за грандиозни планове. Накратко, каза ми, че бил местният отговорен секретар на някаква организация с идеална цел, която си поставя за задача да усъвършенства практиката на действащите магьосници.

Аз кимнах. Същата история. — Продължавай!

— Той разсъждаваше за несъответствията в съвременните правила за лицензиране, които позволяват на всеки, който вземе изпитите, да окачи тапията пред вратата си след двуседмично обучение по grimoire или черната книга, без да има фундаментални знания по законите на мистерията. Неговата организация щяла да бъде нещо като бюро за усъвършенстване на стандартите, подобно на Американската медицинска асоциация, или Националната конференция на университетите и колежите, или пък Асоциацията на баровете. Ако аз се съглася писмено да работя само с тези магьосници, които съответстват на техните изисквания, ще имам право да се ползвам от

техния сертификат за качество и да поставям техният печат върху стоките си.

— И на мене ми предложи същото — намесих се аз — и просто не знаех какво да мисля. Всичко звучи нормално, но не бих искал да прекъсвам бизнеса си с хора, които са ми давали възможност да печеля добре в миналото, а пък няма как да знам дали асоциацията ще ги одобри.

— Какъв отговор му даде?

— Малко поувъртах — казах му, че не мога да подпиша нещо толкова обвързващо, без да се консултирам с адвоката си.

— Отлично! И какво отговори той?

— Отнесе се съвсем нормално и изглежда наистина искаше да бъде полезен. Каза, че е умно от моя страна и ми остави да разгледам някои материали. Какво знаеш за него? Самият той магьосник ли е?

— Не е. Но научих някои работи за него. Смътно си спомнях, че е някаква клечка в Търговската камара — не знаех, че е в управителния съвет още на дузина или повече орденски корпорации. Юрист е, но не практикува. Изглежда се занимава изцяло с бизнес.

— Има вид на отговорен човек.

— И аз мисля така. Прави впечатление, че е много по-малко известен на широката публика, отколкото би могло да се очаква от човек с неговото положение в бизнеса. Попаднах на нещо, което показва, че не обича да прави впечатление.

— И какво е то?

— Прегледах папката с документите по регистрацията на неговата асоциация при държавния секретар. Има само три имена — неговото и още две. Установих, че тези двамата са работили в неговия офис — единият като рецепционист, а другият като секретар.

— Мъртви души?

— Несъмнено. Но в това няма нищо необичайно. Заинтересува ме това, че едното от имената ми напомняше нещо.

— Тъй ли?

— Нали знаеш, че съм в одиторския съвет на държавния комитет на нашата партия. Потърсих името на секретаря там, където си мислех, че съм го видял. И го намерих. Секретарят му, на име Матиас, бе направил огромно дарение в полза на личния фонд на губернатора за неговата изборна кампания.

Нямахме повече време за разговори, тъй като пристигнахме на мястото. Доктор Бидъл бе пристигнал преди нас и бе започнал приготвянията си. Бе създал малък кристален павилион, около десет квадратни фута, в който щеше да работи. Всичко това бе оградено от зяпачите отвън с непрозрачен неосезаем екран. Джедсън ме предупреди да не го докосвам.

Бидъл работеше без обичайните фокус-мокуси. Той просто ни поздрави и влезе в павилиона. Седна на един стол, извади от джоба си неподвързан бележник и започна да чете. Джедсън каза, че използвал и някои принадлежности. Аз не ги забелязах. Работеше облечен.

В продължение на няколко минути не се случи нищо. След това стените на заслона започнаха да се замъгляват и очертанията вътре станаха неясни.

Тогавя започнах да осъзнавам, че освен Бидъл в павилиона имаше още нещо. Не можех да видя какво точно беше, пък и право да си кажа, не ми се искаше да го виждам.

Отвътре не се чуваше никакъв звук, но явно кипеше спор. Бидъл се изправи и замаха с ръце във въздуха. Нещото отметна глава и се засмя. При това Бидъл хвърли разтревожен поглед към нас и направи бърз жест с дясната си ръка. Стените на павилиона веднага станаха непрозрачни и бе невъзможно да се види нещо повече.

След около пет минути Бидъл излезе от работното си помещение, което бързо изчезна. Самият той беше голяма гледка — със сплъстена коса, пот по челото и омекнала и смачкана яка. Най-лошото бе, че самочувствието му се беше изпарило.

— Е? — каза Джедсън.

— Нищо не може да се направи, господин Джедсън — абсолютно нищо!

— Вие не можете да направите нищо, така ли?

Той се поизпъчи. — Никой не е в състояние да направи нещо, господа. Откажете се. Забравете го. Това е моят съвет.

Джедсън не каза нищо, гледайки го замислено. И аз си мълчах. Бидъл постепенно си възвръщаше самообладанието. Той нагласи шапката си, оправи си вратовръзката и каза:

— Трябва да се връщам в офиса си. Таксата за проучването е петстотин долара.

Шашнах се до безмълвие от безочливото му нахалство, но Джедсън се направи на ударен. — Точно толкова, — рече той — стига да бяхте я заработили. За съжаление не е така.

Бидъл почервения, но запази изгънчеността си. — Вие очевидно не ме разбирате, сър. Според договора, който съм подписал с господин Дитуърт, одобрените от асоциацията магьосници нямат право да предлагат безплатни консултации. Това снижава стандарта на професията. Хонорарът, за който споменах, е минималният за магьосник с моята квалификация, независимо от извършените услуги.

— Разбирам, — каза Джедсън — толкова струва влизането в офиса ви. Но вие не ни съобщихте това, така че си остава за ваша сметка. Що се отнася до господин Дитуърт, вашите споразумения с него не ни обвързват по никакъв начин. Бих ви посъветвал да препрочетете договора ни, когато се върнете в офиса си. Нищо не ви дължим.

Помислих, че този път Бидъл ще излезе от кожата си, но той само отвърна:

— Няма да си хабя думите с вас. Пак ще чуете за мен! — След което изчезна без да се сбогува.

Чух кикот зад себе си и се извърнах, готов да откъсна някому главата. Бях прекарал ужасен ден и не ми харесваше някой да се подхилква зад гърба ми. Видях един млад мъж, приблизително на моята възраст. — Кой си ти и на какво се смееш? — рязко го запитах аз. — Това място е частна собственост.

— Прощавай, приятел — извини се той с обезоръжаваща усмивка. — Не се смеех на теб, а на онова надуто чучело. Приятелят ти правилно му даде пътя.

— Какво правите тук? — запита Джедсън.

— Аз ли? Май ще трябва да обясня. Виждате ли, самият аз съм от бизнеса...

— Строителство?

— Не, магия. Ето визитката ми. — Той я подаде на Джедсън, който я погледна и ми я прехвърли. На нея пишеше:

ДЖЕК БОУДИ

Лицензиран магьосник 1-ви клас

телефон: Крест 3840

— Виждате ли, чух слух в Полусвета, че една от големите клечки ще върши тежка работа днес. Отбих се просто да позяпам. Но как успяхте да се спрете на тоя въздух Бидъл? Той не е на равнище за тази работа.

Джедсън посегна и взе отново картичката от мен. — Къде сте учили, господин Боуди?

— Бакалавърска степен в Харвард и аспирантура в Чикаго. Но това не е важно: на всичко ме научи моят старец. Но той много настояваше да отида в колеж, тъй като в днешно време един магьосник трудно си намира работа, ако няма научна степен. Наистина се оказа прав.

— Вие бихте ли се справили с тази работа?

— Едва ли, но нямаше да се правя на глупак като тоя Бидъл. А сега — искате ли да намерите някой, който може да се справи с това нещо?

— Естествено — казах аз, — За какво мислиш, че сме тук?

— Е, тогава подходът ви е неправилен. Репутацията на Бидъл се крепи на това, че е учил във Виена и Хайделберг. Това нищо не означава. Сигурно просто не ви е хрумнало да поканите някоя старомодна вещица за тази работа.

Джедсън се зае с отговора. — Това не е точно така. Поразпитах приятелите си от занаята, но никой не искаше да се захване с това. Все пак кажете ми — кого предлагате?

— Познавате ли госпожа Аманда Тод Дженингс? Живее в старата част на града, отвъд гробището на конгрегацията.

— Дженингс... Дженингс. Хм, май не се сещам. Момент! Не е ли тази, която наричат баба Дженингс? Носи шапки стил Куийн Мери и сама си прави маркетинга.

— Тя е.

— Но тя не е вещица, а гледачка.

— Така си мислите вие. Вярно е, че не практикува редовно, тъй като е деветдесет години по-възрастна от дядо Мраз и трудно се размърдва. Но в малкия ѝ пръст ще намерите повече магия отколкото в книгите на цар Соломон.

Джедсън ме погледна. Аз кимнах и той каза:

— Ще успеете ли да я убедите да се заеме със случая?

— Възможно е, стига да ѝ се харесате.

— Как ще се разберем с вас — десет процента устройват ли ви?

— запитах аз.

Това не му се понрави. — По дяволите, не ми се ще да вземам комисиона. Била е добра към мен през целия ми живот.

— Ако работата стане, струва си да ви платя — настоях аз.

— Хайде оставете това! Може би някой път ще имате поръчка за мен. Това е достатъчно.

Скоро отново бяхме на път, но без Боуди. Имаше си друга работа, но обеща да съобщи на госпожа Дженингс, че идваме.

Лесно намерихме мястото. Беше стара улица, засенчена от брястове, а къщата представляваше едноетажна вилничка, изтеглена доста на вътре. Терасата бе отрупана със старомодни вещи. Дворът не беше много добре поддържан, но над стъпалата се виеше чудесна стара роза.

Джедсън разклати ръчния звънец на вратата и почакахме няколко минути. Аз изучавах триъгълниците от цветно стъкло отстриани на портата и се чудех дали е останал някой, който може да ги изработва.

След това тя ни отвори. Беше наистина невероятна. Толкова дребна, че виждах розовата кожа на темето ѝ през чистите редки косици. Едва ли имаше и тридесет и пет кило, но гордо се кипреше в корсет и твърда бяла яка. Изглежда ни с живи черни очи, които биха прилягали на Екатерина Велика или на Лудата Джейн.

— Добро ви утро — каза тя. — Влезте!

Преведе ни през малък хол с мънистени завеси, подвижна на котката „Спокойно, Серафин!“ и ни покани в дневната си. Котката скочи от стола, придвижи се с бавно достойнство, приседна и уви опашка около краката си, след което ни загледа оценяващо като стопанката си.

— Момчето Джек ми каза, че ще дойдете — започна тя. — Вие сте господин Фрейзър, а вие — господин Джедсън — правилно посочи тя. Това не бе въпрос, а твърдение. — Предполагам, че ще искате да

узнаете бъдещето си. Какъв метод предпочитате — дланта, звездите, кафе?

Канех се да я изведа от заблуждението ѝ, но Джедсън ме изпревари:

— Мисля да оставим избора на вас, госпожо Дженингс.

— Добре, нека бъдат чаени листа тогава. Ще сложа чайника — няма да отнеме и минута. Тя припряно излезе и чухме леките и стъпки по линолеума на кухнята и приятно дисхармонично потракване на съдове.

Когато се завърна, аз казах:

— Дано не ви създаваме грижи, госпожо Дженингс.

— Няма нищо — успокой ме тя. — Приятно е да изпиеш чаша чай сутрин, създава добро настроение. Тъкмо приготвих любовно биле на огъня, затова са позабавих.

— Извинявайте...

— Нищо няма да му стане.

— Формулата на Зекербони? — запита Джедсън.

— Боже мой, не! — Предположението направо я смая. — Не бих убила тези безопасни малки същества. Диви зайци, лястовици и гълъби — що за идея! Не знам къде му е бил акълът на Пиер Мора, когато е писал рецептата. Бих му откъснала ушите. Аз използвам Etnula самрапа, портокал и амбра. Ефектът е същият.

После Джедсън я запита дали е пробвала със сок от върбинка. Тя го погледна в очите преди да отговори.

— Ти имаш зрението, синко. Права ли съм?

— Донякъде, майко — сериозно отвърна той. — Само донякъде.

— То ще се развие. Внимавай как го използваш. А за върбинката — ефикасна е, както знаеш.

— Няма ли да е по-просто?

— Разбира се. Но ако такъв един прост метод добие популярност, ще започне безконтролното му и безразборно използване — това няма да е хубаво. А вещиците ще останат без клиенти — което може и да не е лошо! — Тя повдигна бяла вежда. — Но ако се интересуваш от простотата, няма нужда даже и от върбинка. Виж сега... — тя посегна и ме докосна по ръката. — *Bestarberto corrumpit viscera ejus virilis*. Май че това бяха думите, ако не съм объркала нещо.

Аз обаче нямах време да мисля за произнесената от нея формула. Цялото ми внимание бе погълнато от обхваналото ме чувство. Възторжено, до екстаз бях влюбен в баба Дженингс! Не че изведнъж я видях като младо хубаво момиче, не! Все още си беше една дребна съсухрена женица с лице на умна маймунка, достатъчно стара да ми бъде пра-пра-баба. Но това нямаше значение. Беше тя — хубавата Елена, която търсят всички мъже, обект на романтично обожание.

Тя ми се усмихна топло и с разбиране. Всичко беше наред, бях напълно щастлив. Тогава тя каза:

— Не искам да ти се подигравам, момко — каза с нежен глас, докосна отново ръката ми и произнесе шепнешком още нещо.

Изведнъж всичко свърши. Бе просто една приятна стара жена, която би пекла кейкове за внуците си или би седяла при болната съседка. Нищо не беше се променило, а котката едва ли бе мигнала. Романтичното опиянение бе само спомен, но се почувствах по-беден без него.

Чайникът вреше. Тя отиде да се погрижи за него и скоро се завърна с поднос със сервиз за чай, парче кейк и тънки резени домашен хляб, намазан със сладко масло.

Когато церемониално изпихме по чаша, тя взе в ръце тази на Джедсън и заразглежда утаилите се на дъното листенца. — Няма много пари — обяви тя. — Но няма и да имаш нужда от тях. Чудесен, пълноценен живот. — Тя докосна с върха на лъжицата си малката локвичка чай на дъното и я пораздвижи. — Да, ти имаш зрението, както и разбирането за него, но виждам, че се занимаваш с бизнес, вместо да изучаваш великото изкуство или поне някое от другите изкуства. Защо така?

Джедсън сви рамене и отвърна полуизвинително:

— Просто има работа, която трябва да бъде свършена, и аз я върша.

Тя кимна. — Това е добре. Във всяка работа трябва да се постигне разбиране и ти ще го постигнеш! Няма за къде да се бърза, време има достатъчно. Когато дойде твоята работа, ти ще си готов за нея. Дай да видя твоята чаша — обърна се тя към мен.

Аз ѝ я подадох. Тя я погледа известно време и рече:

— Е, ти нямаш тази яснота на зрението като приятеля си, но вътрешното ти виждане е достатъчно, за да си вършиш добре работата.

Повече от това би ти донесло незадоволеност, тъй като тук виждам пари. Ще направиш много пари, Арчи Фрейзър.

— Виждате ли някакви непосредствени пречки за бизнеса ми? — бързо запитах аз.

— Не, погледни сам. — Тя побутна чашата, аз се наведох над нея и се взрях. За секунди ми се стори, че под осеяната с чаени листа повърхност виждам картина от бъдещето. Доста лесно разпознах всичко. Беше моето място — разпознах дори драскотините на портата, оставени от несръчни шофьори на камиони.

Обаче на източната страна имаше пристроено ново крило, а в двора бяха паркирани два чудесни нови петтонни камиона с моето име, изписано върху тях!

Докато наблюдавах, видях как самият аз слязох по стълбите и тръгнах по главната улица. Носех нова шапка, но бях със същия костюм като сега и със същата вратовръзка — карирана, с цветовете на моя клан. Посегнах към оригинала.

Госпожа Дженингс каза:

— Стига толкова засега. — На дъното имаше само чаени листа. — Ти видя, че относно бизнеса няма за какво да се тревожиш. А за брак и любов, деца, болести, живот и смърт — да погледнем. Тя докосна повърхността с върха на пръста си и листенцата леко се раздвижиха. Тя съсредоточено ги разгледа, намръщи се, накани се да каже нещо, но премисли и се вгледа пак. Накрая рече:

— Не разбирам това. Не е ясно: собствената ми сянка пада върху него.

— Може би аз ще видя — предложи Джедсън.

— Ти си трай! — изненада ме тя с язвителността си и сложи ръка върху чашата. Тя се обърна към мен със съчувствие в погледа си. — Не е ясно. Имаш две възможни бъдещета. Нека умът ръководи сърцето ти, а душата ти да не се тормози с неща, които не могат да станат. Тогава ще се ожениш, ще имаш деца и ще бъдеш доволен. — С това тя приключи въпроса, тъй като следващите й думи към нас двамата бяха:

— Вие не дойдохте да ви гледам — а търсите помощ от друг род. — Отново това бе твърдение, а не въпрос.

— Каква помощ, майко?

— Ето такава! — тя пхна моята чаша под носа му.

Той я погледна и отговори:

— Да, това е вярно. Може ли да се помогне? — Аз също надникнах в чашата, но видях само чаени листа.

Тя отвърна:

— Мисля, че може. Не е трябвало да ангажирате Бидъл, но грешката е естествена. Време е да тръгваме. — Без повече приказки тя взе ръкавиците, чантата и палтото си, наложи си смехотворна стара шапка и бързо излезе от къщата. Условия не бяха обсъждани — изглежда това не беше необходимо.

Когато се върнахме на моето място, работното ѝ помещение вече беше готово. Не беше нещо изискано като това на Бидъл, а просто една стара квадратна палатка, подобна на тези по панаирите, със заострен връх и крещящи цветове. Тя бутна настрани завесата на входа и ни покани да влезем вътре.

Беше тъмно, но тя взе една голяма свещ, запали я и я постави в средата на пода. На нейната светлина тя начерта пет окръжности на пода — първо една голяма, после една по-малка пред нея. След това още две от всяка страна на най-голямата. Те бяха достатъчни да застане човек в тях и тя ни каза да направим това. Накрая тя нарисува една окръжност встрани от другите и с диаметър не повече от фут.

Никога не бях обръщал особено внимание на методите на магьосниците, разсъждавайки както Едисон за математиците — ако ми потрябва, ще си наема един. Но госпожа Дженингс беше различна. Много ми се искаше да знам какво прави и защо го прави.

Видях, че нарисува множество кабалистични знаци в праха вътре в окръжностите. Имаше пентаграми с различна форма, а също и някои писаници, които ми се сториха на идиш, макар че според Джедсън не бе така. Особено добре запомних знак, наподобяващ дълго сплескано латинско зет с примка, увита около малтийски кръст. От двете му страни бяха поставени и запалени свещи.

След това тя със сила заби камата — Джедсън я нарече артам, — с която бе изписвала фигурите в горната част на голямата окръжност, така че тя затрептя и продължи да вибрира през цялото време.

Тя постави малко сгъваемо столче в центъра на голямата окръжност и седна на него, извади малка книжка и започна да чете, шепнейки беззвучно. Не можех да схвана думите, пък и май не бяха

предназначени за мен. Така мина известно време. Поглеждайки настрана, видях, че малката окръжност вече беше заета от котката Серафин. Бяхме я оставили затворена в къщата ѝ. Тя седеше тихо, наблюдавайки с достоинство събитията.

След малко госпожа Дженингс затвори книгата и хвърли щипка прах в пламъка на голямата свещ. Прахът се възпламени, произвеждайки голямо количество дим. Не съм сигурен какво точно се случи след това, тъй като очите ми засмъдяха от дима, пък и Джедсън казва, че не разбирам много от естеството на каденето. Но предпочитам да вярвам на очите си. Или този облак от дим се превърна в тяло, или послужи като вход, или пък и двете.

В средата на окръжността срещу госпожа Дженингс стоеше нисък, як човек, не по-висок от четири фута. Раменете му бяха поне педя по-широки от моите, а бицепсите му — не по-малко масивни от бедрата ми и налети с мускули. Беше облечен в сукно, полуботуши и с островърха шапка. Кожата му бе безкосмена, груба и със землист цвят, пепеляво-мургава. Целият бе някак монотонно безцветен, освен очите, които горяха със зеления цвят на подтиснат гняв.

— Е, — звънко каза госпожа Дженингс — доста време ти отне да се домъкнеш. Какво можеш да кажеш за себе си?

Той отвърна намусено, като непоправим палавник, когото са хванали, но не се разкайва, на език, в който преобладаваха режещо-съскащи звуци. Тя слуша известно време и го прекъсна.

— Не ме интересува кой ти е казал да го направиш: ти отговаряш пред мен! Искам всичко да се оправи, и то за по-малко време, отколкото ми е нужно да изрека това!

Той отвърна нещо ядно, а тя заговори на неговия език, така че не можех да следя разговора. Но явно ставаше дума за мен, тъй като ми хвърли няколко мръснишки погледа, а накрая се изплю в моята посока.

Госпожа Дженингс се пресегна и го цапардоса през устата с обратната страна на ръката си. Той я погледна с убийствен поглед и каза нещо.

— Тъй ли? — отвърна тя, посегна и го хвана за тила, след което го просна в скута си с лице надолу. После махна едната си обувка и здравата го запердаши. Той извреця веднъж и после млъкна, но подскачаше при всеки удар.

Когато свърши, тя се изправи, захвърляйки го на земята. Той се надигна и бързо се върна в окръжността си, потривайки удареното. Очите на госпожа Дженингс святкаха, а гласът и звънтеше — сега никак не изглеждаше слаба.

— Вие, гномовете, се самозабравяте — сгълча го тя. — Никога не бях чувала за такова нещо! Ако още веднъж се олеееш, ще докарам хората ти да гледат как те пердаша! Чупи се! Хващай хората си да свършите работата, търси брат и ако трябва брата на брат си. В името на великия Тетраграматон, тръгвай където ти казах!

Той изчезна.

Следващият ни посетител се появи почти веднага. В началото изглеждаше като малка искра във въздуха. После се превърна в жив пламък, една огнена топка около шест инча в диаметър, плуваща над центъра на втората окръжност приблизително на височината на очите на госпожа Дженингс. Танцуваше, въртеше се и искреше. Макар и никога да не бях виждал, познах, че е саламандър. Нямахше какво друго да бъде.

Госпожа Дженингс го погледа известно време, преди да заговори. Забелязах, че се наслаждаваше на танца му, както аз самият. Беше красив до съвършенство. В него имаше живот, пееща радост, без грижа и без връзка с доброто и лошото, или с каквото и да е човешко. Хармонията на цветовете и извивките му имаха свои собствени причини за съществуване.

Смятам се за доста практичен. Поне винаги съм се придържал към принципа да си върша моята работа, а останалите неща да вървят от само себе си. Но в него имаше нещо самоценно, независимо какви вреди бе причинил по моите стандарти. Даже котката мъркаше.

Госпожа Дженингс му заговори с ясен, чист сопран, в който нямаше думи. Той отговори с кристално чисти тонове, променяйки цветовете в ядрото си в зависимост от височината им. Тя се обърна към мен и каза:

— Той признава, че е изгорил магазина ти, но е бил поканен да направи това и не е в състояние да разбере твоята гледна точка. Можеш ли да му предложиш някакъв дар?

Замислих се за момент. — Кажу ми, че се чувствам щастлив, като гледам танца му. — Тя му го изпя. Той се завъртя и подскочи, като огнените му пипала плавно се извиха в изящни форми.

— Това е добре, но не стига. Можеш ли да помислиш за още нещо?

Замислих се здравата. — Каж ми, че стига да иска, ще построя в къщата си огнище, където ще може да живее, когато пожелае това.

Тя кимна одобрително и отново заговори. Почти бях сигурен, че разбрах отговора му, но госпожа Дженингс преведе. — Харесва те. Ще му позволиш ли да се доближи до теб?

— Ще ми направи ли нещо?

— Не тук.

— Тогава добре.

Тя нарисова едно „Т“ между двете ни окръжности. Той бавно се промъкна след артама, като котка през отворена врата. След това се завъртя наоколо, леко докосвайки ръцете и лицето ми. Докосването не бе изгарящо, а по-скоро гъделичкащо, тъй като чувствах вибрации, а не горещина. Когато прелетя край лицето ми, бях потопен в свят на светлина, подобен на първата зора. Отначало ме беше страх да дишам, но после ми се наложи. Нищо не се бе случило, макар че гъделичкането се увеличи.

Може да ви се стори странно, но откакто ме докосна саламандърът, никога не съм имал настинка. Иначе си кихах цяла зима.

— Хайде стига, стига! — чух да казва госпожа Дженингс. Огненият облак се оттегли от мен и се върна в окръжността си. Музикалните дискусии продължиха кратко и съгласието бе постигнато почти веднага, тъй като госпожа Дженингс кимна със задоволство и каза:

— Върви си тогава, дете на огъня, и се върни, когато трябва. Тръгвай... — и тя повтори предишната формула.

Ундината не се показва отведнъж. Госпожа Дженингс отново извади книгата си и зачете с монотонен шепот. Бях започнал да задрямвам в задушната палатка, когато котката започна да съска. Беше се вторачила в централната окръжност с извадени нокти, извит гръб и навирена опашка.

В тази окръжност имаше нещо безформено, от което капеше влага и слуз до границите на магическия кръг. Миришеше на риба, кафяви водорасли и йод и излъчваше влажна фосфоресценция.

— Ти закъсна! — каза госпожа Дженингс. — Получи съобщението ми — защо трябваше да чакаш да те принуждавам?

То се помести с шляпащ звук, но не отвърна.

— Много добре! — каза тя твърдо. — Няма да се разправям с теб. Знаеш какво искам и ще го направиш! — Тя стана и грабна голямата свещ в центъра. Пламъкът ѝ избухна като на еднометрова факла. С него тя намушка ундината.

Дочу се съскане като от нажежено желязо във вода и задавен вик. Тя намушка отново и отново. Накрая спря и се загледа надолу към треперещото същество. — Засега стига. Следващия път ще слушаш господарката си. Тръгвай! — То изглежда потъна през земята, оставяйки праха след себе си сух.

Когато ундината изчезна, госпожа Дженингс ни повика в своята окръжност, разрязвайки нашите с камата си. Серафин леко подскочи от своята малка окръжност в голямата и се потърка в глезените ѝ, мъркайки високо. Тя изрече поредица от безсмислени срички и плесна с ръце.

Започна фучене и вой. Стените на палатката заплющяха и започнаха да се късат. Чух шуртене на вода и пращане на пламъци, а между всичко това — шум от забързани стъпки. Госпожа Дженингс поглеждаше насам-натам и стените на палатката ставаха прозрачни под погледа ѝ. Виждах отделни картини от царящия навън неразбираем хаос.

После всичко свърши със смайваща внезапност. Тишината звънтеше в ушите ни. Палатката бе изчезнала — ние стояхме на товарната рампа до главния ми склад.

Всичко си беше на мястото! Всичко се бе върнало без следа от повреда от огън или вода. Спуснах се към главния вход, където се намираше офисът ми с лице към улицата. Беше си там, както преди, с блестящи на слънцето витрини, емблемата на Ротъри клуб в единия ъгъл и голямата фирма:

АРЧИБАЛД ФРЕЙЗЪР

СТРОИТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ И ПРЕДПРИЕМАЧЕСТВО

След малко дойде Джедсън и ме докосна по ръката.
— Какво си се разкудкудякал, Арчи?
Погледнах го глупаво. Въобще не осъзнавах какво правя.

Бизнесът в понеделник сутрин вървеше както обикновено. Мислех, че всичко се е нормализирало и е дошъл краят на неприятностите ми. Но оптимизмът ми се оказа прибързан.

Отначало нямаше нищо конкретно — само обикновените превратности на бизнеса, малки неприятности, които могат да се случат всекиму и нарушават нормалния ритъм на работа. Те се предвиждат и се отнасят към общите разходи. Никоя от тези малки неприятности не си струваше дори да се спомене — но се случваха прекалено често.

Нали разбирате, във всеки бизнес, ръководен разумно и последователно, загубите поради непредвидени събития в течение на годината обикновено се оформят като приблизително един и същ процент от общите разходи. Това се има предвид при планирането. Но при мен малките трудности и незначителните инциденти ставаха толкова много, че печалбата ми отиваше на кино.

Една сутрин два от камионите ми не можаха да запалят. Не можахме да открием каква е повредата. Наложих се да ги оставя в работилницата и наред с единствения останал да наема камион отвън, за да се справя с доставките за деня. Поръчките бяха изпълнени, но трябваше да платя наема за камиона, сметката за ремонта, четири часа и половина извънреден труд на шофьорите при един път и половина по-висока часова ставка. За деня бях на чиста загуба.

На другия ден тъкмо бях на път да приключя една сделка с човек, с когото се опитвах да установя трайни бизнес връзки повече от година. Самата сделка не беше нещо особено, но ме интересуваше много, тъй като той притежаваше доста недвижими имоти — строителни петна, блокове с апартаменти, няколко търговски центъра, а също и вещни права върху няколко много добре разположени участъка в града. Постоянно правеше ремонтни работи, а доста често и ново строителство. Ако останеше доволен от мен, щеше да ми стане постоянен клиент, и то от платежоспособните, с които можеш да

работиш при съвсем малка рентабилност поради големия обем на поръчките.

Бяхме застанали в помещението пред офиса и приключвахме сделката. На около три крачки от нас имаше пирамидка от кутии боя „Сънпруф“. Мога да се закълна, че никой от нас не би могъл да я докосне, но тя се срути с трясък, който би могъл да вкисне млякото.

Това бе достатъчно, но не и краят. Капачката на една от кутиите отхвъркна и моят бъдещ клиент бе облят с червена боя. Той нададе вик като да припадне. Успях да го върна в моя офис, където направих жалки опити да почистя костюма му с носната си кърпа, докато се опитвах да го успокоя.

Беше откачил физически и умствено.

— Фрейзър! — беснееше той. — Ще уволните този, които блъсна кутиите! Вижте ме! Този костюм ми струваше осемдесет и пет долара!

— Нека не прибързваме — казах аз, докато се опитвах да се успокоя. Никога не бих уволнил мой служител за кеф на клиента и не обичам да ми го налагат. — Освен нас, нямаше никого около тия кутии.

— Да не мислиш, че аз съм го направил?

— Сигурен съм, че не е така. — Аз се изправих, изтрих ръце, отидох до бюрото си и извадих чековата книжка.

— Тогава ти си го направил!

— Не мисля така — отвърнах учтиво. — Колко казахте, че струва костюмът ви?

— Защо?

— Искам да ви напиша чек за сумата — и наистина това беше желанието ми — няхах чувство за вина, но всичко това бе станало в магазина ми.

— Няма да се отървеш толкова лесно! — неразумно се разбуйства той. — Няма значение колко струва костюмът, но ще те... — Той нахлупи шапка и излезе с тежки крачки. Доколкото познавах репутацията му, виждах го за последен път.

За тия неща исках да ви кажа. Естествено можеше да е последствие от несръчното подреждане на кутиите. Но можеше да е и полтъргайст. Инциденти не стават от само себе си.

Дитуърт дойде ден-два след неуспешния опит на Бидъл. Ден и нощ бях подлаган на потока от дребни неприятности и нервите ми бяха поизтънели. Тъкмо този ден цветнокожи зидаромазачи бяха отказали да работят, понеже някакъв тарикат бе нарисувал знаци по тухлите им. „Това е вуду!“ решиха те и отказаха да се докоснат до тухлите. Нямах никакво настроение да се занимавам с господин Дитуърт и май се отнесох доста нелюбезно с него.

— Добър ден, господин Фрейзър — рече той любезно, — бихте ли ми отделили няколко минути?

— Не повече от десет — казах аз, поглеждайки ръчния си часовник.

Той постави куфарчето си до стола и извади някакви документи. — Ще започна направо по същество. Доктор Бидъл има иск към вас. Ние с вас сме почтени хора — сигурен съм, че ще стигнем до взаимно съгласие.

— Бидъл няма какво да търси от мен.

Той кимна. — Знам как се чувствате. В писмения договор със сигурност няма нищо задължаващо за вас. Но някои задължения се подразбират.

— Не ви разбирам. Писмените договорености са задължителни в бизнеса.

— Естествено — съгласи се той, — вие сте бизнесмен. При професионалистите положението е малко по-друго. Когато отидете при зъболекар да ви извади зъба, вие си плащате след това, макар и таксата да не е споменавана предварително...

— Точно така — прекъснах го аз. — Но има разлика — Бидъл не успя да „извади зъба“.

— В известен смисъл е успял — настоя Дитуърт. — Искът срещу вас е за проучването, една услуга, от която сте се възползвали преди още да бъде съставен договора.

— Но за това изобщо не е ставало дума.

— Ето защо ви говоря за такса, която се подразбира, господин Фрейзър. Вие сте казали на д-р Бидъл, че сте говорили с мен; той съвсем правилно е предположил, че съм ви запознал със стандартните условия за обслужване в асоциацията...

— Но аз не съм член на асоциацията!

— Знам, знам. И обясних това на останалите членове на управителния съвет, но те настояха за някакъв вид компенсация. Не смятам че вие самият имате вина, но ни влезте в положението. За да сме справедливи към д-р Бидъл, трудно ще ни бъде да ви приемем в нашата асоциация.

— Какво ви кара да мислите, че ще пожелая да членувам в нея?

Той се обиди. — Не очаквах такова отношение от вас, господин Фрейзър. Асоциацията има нужда от хора вашия калибър. Във ваш собствен интерес е да се присъедините, тъй като скоро ще е трудно да намерите магьоснически услуги извън тези на членовете на асоциацията. Ние искаме да ви помогнем. Моля ви да не ни затруднявате.

Аз се изправих. — Май ще е по-добре да заведете дело и съдът да реши проблема, господин Дитуърт. Това ми се струва най-приемливото разрешение.

— Съжалявам — каза той, поклащайки глава. — Това ще ви навреди, когато дойде време за обсъждане на кандидатурата ви.

— Каквото ще става, да става — късо казах аз и го изпратих до вратата.

След като си тръгна, аз се сдърпах със секретарката за нещо, което трябваше да е свършила вчера, след което трябваше да ѝ се извиня. Поразходих се нагоре-надолу, макар че имаше маса работа за вършене. Беше ми неспокойно — нещата бяха започнали да ми лаят по нервите, а идиотското искане на Дитуърт май бе последната сламка, за да се побъркам окончателно. Не че щеше да спечели делото срещу мен, — това бе абсурдно — но все пак беше досадно. Бях чувал за китайското мъчение на няколко минути да ти пада капка на черепа. Точно така се чувствах.

Накрая звъннах на Джедсън и го поканих да обядваме заедно.

След обяда се почувствах по-добре. Джедсън ме успокои, както винаги, просто изслушвайки разказите ми относно моите неприятности. Когато дойде време за втората чаша кафе и цигара, бях почти годен за цивилизовано общуване.

Вървахме пешком до магазина ми, обсъждайки евентуални промени. Русокосото момиче — бялата вещица от Джърси Сити — накрая бе успяло да се съсредоточи върху обувките, но все още имаше проблеми — от четиристотин чифта всички обувки бяха леви.

Тъкмо размисляхме върху причините за такъв малшанс, когато Джедсън каза:

— Я виж, Арчи! — кинаджиите започват да се интересуват от теб.

Погледнах нататък. На тротоара точно срещу магазина ми стоеше някакъв мъж с камера в ръка и снимаше дюкяна.

Поглеждайки втори път, аз отрязах:

— Джо, това е оня тип, за който ти разказах — дето дойде в магазина ми и с него започнаха всички неприятности!

— Сигурен ли си? — попита той тихо.

— Абсолютно. — Нямаше никакво съмнение от близкото разстояние от същата страна на улицата. Беше същият рекетир, който ме убеждаваше да си купя „протекция“, същият средиземноморски тип в същите крещящи дрехи.

— Трябва да го спипаме! — прошепна Джедсън.

Вече се бях сетил за това. Бях се втурнал към него и го бях сграбил за яката на палтото и за дъното на гащите преди изобщо да се усети, подкарвайки го пред мен през улицата към дюкяна. За малко да ни прегазят, но не ми пукаше. Джедсън ни следваше задъхан.

Дворната врата на офиса беше отворена. Засилих типчето така, че прехвърча през прага и се просна на пода. Джедсън бе точно зад мен и аз пуснах резето веднага след като влязохме.

Джедсън изтича до бюрото ми, дръпна средното чекмедже и се разрови сред натрупалите се дреболии. Намери това, което търсеше — син дърводелски молив — и стигна до гангстера преди оня да е успял да се изправи на крака. Джедсън нарисова на пода около него окръжност, почти настъпвайки краката му от бързана, и я завърши със сложен замах.

Нашият неканен гост изкрещя, когато видя какво прави Джо, и се опита да изскочи от окръжността преди тя да бъде завършена. Но Джедсън бе твърде бърз за него. Окръжността бе завършена и запечатана — той отскочи от границата, като че се беше блъснал в невидима стена и отново се отпусна на колене. Известно време остана така, като ругаеше непрестанно на език, който ми се стори италиански, макар че имаше ругатни и на други езици — със сигурност и на английски.

Беше съвсем красноречив.

Джедсън извади цигара, запали я и предложи и на мен. — Да поседнем, Арчи — рече той, — и да си починем, докато нашият приятел си поеме дъх достатъчно, за да заговори смислено.

Така и направих и ние пушихме няколко минути, докато потокът от ругатни не секваше. След малко Джедсън му подхвърли:

— Не започваш ли да се повтаряш?

Това го спря. Просто седна и се запули. — Е, — продължи Джедсън — няма ли да ни кажеш нещо за себе си?

Той изръмжа и каза:

— Искам да говоря с адвоката си.

На Джедсън му стана забавно. — Ти май не си наясно със ситуацията — съобщи му той. — Ти не си арестуван, а за гражданските ти права пет пари не даваме. Можем просто да сътворим една дупка и да те оставим да поотпочинеш в нея. — Оня попребледня под мургавата си кожа. — О, да, ние сме способни на това или даже на по-лошо. Проблемът ти е, че ние не те харесваме.

— Разбира се, — добави Джедсън замислено — можем да те предадем на полицията. Понякога съм мекушав. — Мъжът изглеждаше кисел. — И това ли не ти харесва? Може би нещо с отпечатъците от пръстите ти? — С две дълги стъпки той се озова над него, тъкмо извън окръжността. — Сега ще отговаряш — изрече той — и гледай отговорите да са добри! Защо правеше снимки?

Мъжът промърмори нещо с наведени очи. Джедсън махна с ръка. — Не ми пробутвай тия — не съм дете! Кой ти каза да го направиш?

При това оня съвсем се паникьоса и млъкна.

— Много добре — каза Джедсън и се обърна към мен. — Имаш ли восък, глина за моделиране или нещо от тоя сорт?

— С маджун ще стане ли? — предложих аз.

— Идеално. — Аз отидох до рафта със стъкларски принадлежности и се върнах с петфунтова кутия. Джедсън дръпна капака и извади няколко шепи материал, след което седна на бюрото и започна да го замесва с безир. Затворникът го наблюдаваше с опасение.

— Така, почти е готово — съобщи Джедсън и подхвърли топката върху плота. Започна да я моделира с пръсти, докато заприлича на малка десетинчова кукла. Не приличаше на нещо или някого. Джедсън не е скулптор, но от време на време хвърляше поглед към окръжността

и обратно към куклата в ръцете си, сякаш ги сравняваше. Нервният ужас на човека ставаше все по-забележим.

— Сега — каза Джедсън, поглеждайки още веднъж от маджунената фигура към своя модел. — Грозна е като тебе. Защо направи снимката?

Той не отговори, а се сви още повече в окръжността с лице по-грозно от всякога.

— Говори! — изръмжа Джедсън и стисна между палеца и показалеца си глезена на куклата. Съответният крак на затворника изскочи изпод него и се изви. Той падна тежко на пода с болезнен крясък.

— Искаше да урочасаш това място, нали?

Той за първи път отговори свързано:

— Не, не, господине! Не аз!

— Не ти ли? Ясно. Ти си момчето за всичко. Кой трябваше да направи магията?

— Не знам — олеле! Ох, боже! — той заразтрива левия си прасец. Джедсън бе тикнал върха на химикалката в левия крак на куклата. — Аз наистина не знам! Моля ви! Моля ви!

— Може и да не знаеш, но поне знаеш кой ти дава нарежданията и кои са другите членове на бандата. Почвай да говориш!

Той се залюля напред-назад с ръце върху лицето. — Не смей, господине — простена той. — Моля ви, не ме карайте... — Джедсън бодна куклата отново — той подскочи и се опита да се дръпне, но понесе всичко мълчаливо с мрачна решителност.

— Окей, — каза Джедсън — щом настояваш... — Той дръпна от цигарата си и бавно приближи огънчето до лицето на куклата. Мъжът в окръжността се опита да се отдръпне и да прикрие лицето си с ръце, но усилията му бяха напразни. Видях как кожата му почервеня и по нея се появиха мехури. Неприятно беше да се гледа и макар че няха никакви симпатии към този плъх, аз се обърнах към Джедсън и тъкмо щях да го помоля да спре, когато той отдръпна цигарата от лицето на куклата.

— Готов ли си да говориш? — Човекът слабо поклати глава с течещи по опърлените му бузи сълзи. Изглеждаше като пред припадък. — Хайде, без тия — добави Джедсън и плесна куклата по лицето с

върха на пръста си. Чух плясъка и видях как отхвъркна главата на мъжа, но това изглежда го поободри.

— Добре, Арчи, ти записвай! А ти, приятелю, говори — и говори много! Кажни ни всичко, което знаеш! Ако паметта започне да ти изневерява, помисли си как ще ти се отрази цигарата в очите на куклата!

И той наистина се разприказва. Духът му бе напълно сломен, приказваше дори с желание, спирайки от време на време, за да подсмръкне и избърше очи. Джедсън му задаваше допълнителни въпроси.

Познаваше още петима от бандата, а организацията беше горедолу както си я представяхме. Целта им беше да получават откуп от всеки, който имаше работа с магия в този край на града — самите магьосници и техните клиенти. Не, не можеха да предложат никаква протекция, освен от самите себе си. Кой е шефът? Той ни каза. Той ли ръководеше целия рекет? Не, но не знаеше кой е големия шеф. Беше сигурен, че неговият шеф работи за някого, но не знаеше за кого. Нямахме да може да ни каже дори ако го изгоряхме целия. Но организацията беше голяма — в това бе сигурен. Самият той бе доведен от един град от Изтока, за да подпомогне организацията тук.

Магьосник ли беше той? Не, не, за бога. А неговият шеф? Не — сигурен беше, тъй като всички тези неща се уреждаха от някой по-нависоко. Това бе всичко, което знаеше, а сега можеше ли да си върви?

Джедсън го накара да си припомни други неща — той добави някои детайли, повечето маловажни, но аз ги записах. Последното, което каза, бе че ние двамата сме набелязани за нещо по-специално, тъй като не си бяхме взели поука от първия „урок“.

Накрая Джедсън реши да го пусне.

— Сега ще те освободя — каза той. — По-добре е да се махнеш от този град. Да не съм те видял да се размотаваш наоколо. Но не отивай прекалено надалеч — може да ми потрябваш. Виж тук! — Той взе куклата и леко я стисна. Нещастникът веднага почна да се задъхва като в усмирителна риза. — Не забравяй, че винаги си ми на разположение. — Той отпусна хватката си и жертвата му облекчено си пое дъх. Ще сложа твоето alter ego — това, което ти наричаш кукла — на безопасно място, зад студено желязо. Когато ми потрябваш, ще почувстваш ето това — и той щипна куклата по лявото рамо, от което

човекът изпищя. — Тогава ще ми телефонираш незабавно, независимо къде се намираш.

Джедсън извади джобно ножче от жилетката си и разряза окръжността на три места. — Сега се махай оттук!

Очаквах, че ще побегне веднага, но той не направи това. Колебливо претъпи над следата от молива и потрепери. След това се запрепва към вратата. Преди да излезе ни погледна с разширени от страх очи. В погледа му имаше нещо недоизказано и той почти проговори, но явно премисли и излезе.

Когато си отиде, аз погледнах Джедсън. Той преглеждаше бележките ми. — Чудя се — размишляваше той — дали ще е по-добре да предадем всички материали в Бюрото за по-добър бизнес и да ги оставим те да се оправят, или ние да направим опит. Съблазнително е.

В момента точно това не ме интересуваше.

— Джо, — казах аз — щеше ми се да не беше го горил.

— А? Как така? — Той изглеждаше изненадан и престана да почесва брадичката си. — Никого не съм горил.

— Не ме будалкай — казах аз, предизвикан. — Ти го гори чрез куклата, искам да кажа, с магия.

— Разбира се, че не съм, Арчи, наистина не съм. Той сам си го докара и това не беше магия. Аз не съм направил нищо.

— Какво по дяволите искаш да кажеш?

— Симпатетичната магия всъщност не е магия, Арчи. Това е само едно приложение на невропсихологията и колоидалната химия. Той си причини това сам, понеже вярваше в него. Аз просто точно прецених манталитета му.

Спорът бе прекъснат от агонизиращ вик някъде извън сградата, който се прекъсна в най-високата си точка. — Какво беше това? — запитах аз и преглътнах.

— Не знам — отвърна Джедсън, отиде до вратата и се огледа. — Трябва да е някъде по-далеч, нищо не видях. Та както бях почнал да ти казвам...

Този път беше полицейска сирена. Зачу се отдалеч, но бързо приближи, зави зад ъгъла и се понесе по нашата улица. Ние се спогледахме.

— Да идем да видим — казахме двамата едновременно и нервно се изсмяхме.

Беше нашият познат гангстер, една пряка по-надолу по улицата, сред група любопитни минувачи, обуздавани от група полицаи.

Беше съвсем мъртъв.

Лежеше по гръб, но в позата му нямаше спокойствие. Беше раздран от челото до кръста, до самите кости, сякаш от гигантските нокти на ястреб или сокол, приблизително с размер на петтонен камион.

Изражението му нищо не говореше. Лицето и гърлото му бяха покрити, а устата — изпълнена с жълтеникаво вещество с виолетово в него. Консистенцията му беше като на прясно сирене, но миризмата му беше най-отвратителната, която някога съм срещал.

Обърнах се към Джедсън, който също не изглеждаше особено щастлив, и казах:

— Хайде да се връщаме в офиса!

Така и направихме.

Решихме да направим едно наше малко разследване, преди да отнесем нещата до Бюрото за по-добър бизнес или полицията. Добре, че направихме така, тъй като нито един от бандата, чиито имена бяхме научили, вече не можеше да бъде намерен в известните на нас свърталища. Имаше множество доказателства, че такива хора съществуват и че са живели на адресите, които Джедсън бе изтръгнал от приятелчето им. Но всички до един, без изключение, си бяха дигнали петалата в неизвестни посоки същия следобед, когато бе убит съучастникът им.

Не отидохме в полицията, тъй като няхмахме желание да се свързваме с една толкова отвратителна внезапна смърт. Вместо това, Джедсън даде кратко описание на случката на един от приятелите си от Бюрото за по-добър бизнес, който пък от своя страна го сподели с началника на отдела за рекет и с други по своя преценка.

За известно време след това няхмах неприятности в бизнеса си и работех здравата, за да изляза с печалба за тримесечието въпреки неприятностите. Бях започнал да позабравям цялата работа. Само веднъж се отбих да видя госпожа Дженингс и на два пъти използвах нейния млад приятел Джек Боуди в бизнеса, когато имах нужда от

производствена магия. Той беше добър специалист — никакви маймунджилъци и работата му си струваше.

Почти бях почнал да мисля, че съм взел света под наем, когато започна нова серия инциденти. Този път те не заплашваха бизнеса ми, а самия мен — а пък аз държа главата ми да е на раменете не по-малко от всеки друг.

В къщата, където живея, газовият бойлер е инсталиран в кухнята. Бойлерът е обикновен, с резервоар, термостат и постоянно действаща горелка. Точно до него има готварска печка с подобна горелка.

Събудих се посред нощ и реших, че ми се пие вода. Когато влязох в кухнята — не ме питайте защо не съм отишъл да пия вода в банята, тъй като не мога да кажа — почти се задавих от мириса на газ. Затичах се и отворих прозореца, после побягнах към дневната, където отворих големия прозорец, за да създам течение.

Тъкмо тогава чух тихо бумтене и се озовах на килима в дневната.

Не бях ранен, а загубите в кухнята бяха няколко счупени чинии. Отварянето на прозорците бе смекчило ефекта от експлозията. Естественият газ не е експлозив, освен при концентриране в затворени помещения. Когато огледах сцената, стана ми ясно какво се е случило. Горелката на бойлера бе угаснала и когато водата в резервоара е започнала да изстива, термостатът отново е включел газта, постепенно изпълвайки стаята. Когато е била достигната взривна концентрация, горелката на печката си е свършила работата.

Очевидно съм се появил точно навреме.

Малко се посдърпахме с хазаина за тази работа, но накрая се спогодихме той да инсталира електрически бойлер, който аз ще му доставя по цена на едро и ще осигуря монтажа му.

Никаква магия, нали? Това си мислех аз. Но сега не съм толкова сигурен.

Следващото нещо, което ме изплаши, се случи през същата седмица без всякаква връзка с горната случка. Аз държа инертните материали — пясък, чакъл, камък — в бункери на високи бетонни поставки, така че камионите при товарене направо застават отдолу под вагонетките. Една вечер, минавайки край бункерите след работно

време, забелязах, че някой е забравил лопата точно на пътя на камионите под вагонетките.

Не за пръв път някой забравяше инструмент навън — този път реших да прибера лопатата в колата си и сутринта да я покажа на отговорника. Тъкмо се канех да свърша това, когато чух името си.

— Арчибалд! — гласът забележително приличаше на този на госпожа Дженингс. Аз естествено се огледах. Нямахше никой. Обърнах се към вагонетките тъкмо на време, за да чуя пукащ звук и да видя как върху лопатата се изсипват двадесет тона чакъл, среден размер. Човек може да изкара известно време погребан на живо, но не и да чака цяла нощ някой да се сети, че го няма и да дойде да го изкопае. Причина за инцидента бе умора на метала или нещо подобно — мисля, че това е достатъчно.

Нямаше нещо, което да е извън естественото, и все пак през следващите две седмици в буквален и в преносен смисъл ходех като по динени кори. Повечето пъти успях да се отърва само понеже си плюех на петите. Накрая ми дойде до гуша и отидох да разкажа всичко на госпожа Дженингс.

— Не го вземай навътре, Арчи — успокои ме тя. — Не е толкова лесно да убиеш човек с магия, освен ако самият той се занимава с магия и е чувствителен към нея.

— Дали ще ме убият, или ще ми изкарат акъла от страх — къде е разликата! — протестирах аз.

Тя се усмихна с невероятната си усмивка:

— Не мисля, че наистина си бил уплашен, момко. Поне не ти личеше.

Усетих някакъв намек и веднага се възползвах да запитам:

— Значи вие сте ме наблюдавали и сте ме измъквали от батаците, така ли?

Тя се усмихна по-широко и отвърна:

— Това ми е работата, Арчи. Не е хубаво младите да зависят от помощта на старите. Сега си тръгвай! Трябва да пообмисля тази работа.

След няколко дни получих по пощата писмо, написано с подобен на паяжина почерк. Маниерът на писане носеше достойния отпечатък на миналия век, а почеркът бе леко несигурен, сякаш на болен или

много възрастен човек — не ми беше познат, но веднага се сетих чий би могъл да бъде. Вътре пишеше:

Драги Арчибалд,

С това писмо ви препоръчвам на дълбоко ценения от мен д-р Ройс Уъртингтън, мой приятел. Той е отседнал в хотел „Белмонт“ и очаква вест от вас. Д-р Уъртингтън е изключително високо квалифициран в явленията, които ви носеха неприятности през последните няколко седмици. Можете да имате пълно доверие в заключенията му, особено ако са нужни необичайни мерки.

Моля да включите в тази покана и вашия приятел господин Джедсън, ако желаете това.

Оставам, сър,
искрено ваша,
Аманда Тод Дженингс

Звъннах на Джо Джедсън и му прочетох писмото. Той каза, че идва веднага и ми заръча да телефонирам на Уъртингтън.

— Мога ли да говоря с д-р Уъртингтън? — запитах аз веднага след като телефонистката ме свърза със стаята му.

— На телефона — отвърна интелигентен британски глас с лек оксфордски акцент.

— Тук е Арчибалд Фрейзър. Получих писмо от госпожа Дженингс, в което ми предлага да ви посетя.

— О, да! — гласът му бе значително по-топъл. — Това би било удоволствие за мен. Кога ще ви бъде удобно?

— Ако сте свободен, мога да дойда веднага.

— Да видя... — Паузата беше колкото да се погледне часовник. — Имам ангажимент във вашата част на града. Бих ли могъл да се отбия до вашия офис след тридесет минути или малко по-късно?

— Това би било чудесно, докторе, стига да не ви причинявам неудобства...

— Няма нищо. Ще бъда там.

След малко пристигна Джедсън и веднага ме запитва за д-р Уъртингтън. — Още не съм го виждал — казах аз, — но ми звучи като нафукан английски професор. Скоро ще дойде.

Секретарката ми донесе визитката му след половин час. Станах да го поздравя и видях един висок мъж със здраво телосложение и израз на достойнство и несъмнена интелигентност на лицето. Беше облечен доста консервативно, в скъпи дрехи по поръчка, носеше ръкавици, бастун и голяма чанта. Но беше черен като печатарско мастило!

Опитах се да не покажа изненадата си. Надявам се, че успях, тъй като демонстрацията на този вид грубост ме ужасява. Нямаше никаква причина човекът да не е негър. Просто не бях очаквал това.

Джедсън ме спаси. Той не би се изненадал дори ако пърженото яйце му намигне от чинията. През първите няколко минути след като го представих той пое разговора върху себе си. Намерихме столове, настанихме се и известно време си разменяхме обичайните безлични приказки, които хората изричат при среща с непознати, докато преценят с кого си имат работа.

Уъртингтън започна по същество. — Госпожа Дженингс ми даде да разбера, че може би има някакъв начин да бъда от полза на единия или на двама ви...

Казах му, че такъв начин със сигурност има и му обрисовах обстановката от момента, когато се бе появил пратеникът на рекетъорите. Той зададе няколко въпроса, а Джедсън добави някои подробности. Останах с впечатлението, че госпожа Дженингс му бе разказала всичко, а сега правеше само сверка.

— Много добре — рече той накрая с дълбок, кънтящ глас. — Аз съм почти сигурен, че ще намерим начин да се справим с вашите проблеми, но първо трябва да направя някои изследвания, за да съм сигурен в диагнозата. — Той се наведе и започна да разкопчава ремъците на чантата си.

— Ъ-ъ... докторе! — промънках аз. — Няма ли да е по-добре да уточним условията преди да започнете работа?

— Условията? — за момент изглеждаше озадачен, после широко се усмихна. — О, вие говорите за заплащане. Драги ми сър, да направиш услуга на госпожа Дженингс е привилегия.

— Но... вижте, докторе. Бих се чувствал по-добре, пък и ви уверявам, че съм свикнал да си плащам за магия...

Той вдигна ръка. — Това е невъзможно, млади приятелю, по две причини. Първо, нямам позволение да практикувам във вашия щат. Второ, аз не съм магьосник.

Предполагам, че изглеждах тъп като това, което казах. — А? Че как така? О! Извинете ме докторе, понеже ви изпраща госпожа Дженингс, пък и титлата ви, и изобщо...

Той продължи да се усмихва, но това бе по-скоро усмивка на разбиране, отколкото насмешка над моето конфузно положение. — Няма нищо чудно, дори ваши съграждани от моята кръв правят тази грешка. Научната ми степен е почетен доктор по право на университета в Кембридж. Специализацията ми е по антропология, която преподавам от време на време в Южна Африка. Но в антропологията има някои странни области, което е причината да бъда тук.

— Тогава мога ли да попитам...

— Разбира се, сър. Призванието ми, свободно преведено от съвършено непроизносимия оригинал, е „нюхач на вещици“.

Все още бях озадачен.

— Но това не включва ли магия?

— И да, и не. В Африка йерархията и категориите в тези неща не са като на този континент. Не се смятам за магьосник или вещер, а по-скоро за противосредство срещу тях.

Нещо не даваше мира на Джедсън. — Докторе, — осведоми се той — вие нали не сте роден в Южна Африка?

Уъртингтън посочи лицето си. Джедсън изглежда прочете по него нещо, което бе извън възможностите ми. — Както виждате. Не, роден съм в племе на юг от Долно Конго.

— Там значи? Това е интересно. Случайно да сте нганга?

— От Ндембо, но не случайно.

Той се обърна към мен и любезно поясни:

— Приятелят ви ме запита дали принадлежа към едно окултно братство, обхващащо цяла Африка, но повечето членове са от моя роден край. Първооснователите се наричат нганга.

Джедсън продължи да се интересува. — На мен ми се струва, докторе, че сте избрали името Уъртингтън за удобство, а имате и друго

име.

— Отново сте прав, естествено. Искате ли да знаете племенното ми име?

— Ако обичате.

— То е... — Не мога да възпроизведа примляскващите звуци, които издаде той — или преведено по смисъл на английски означава Човекът-който-задава-неудобни-въпроси. Прокурор-следовател би могло да бъде идиоматичното название, макар и не съвсем точно. Но на мен ми се струва — рече той с беззлобен хумор — че такава име би подходило на вас по-добре, отколкото на мен. Мога ли да ви го дам?

Сега се случи нещо, което не можах да разбера напълно, освен че се коренеше в някакви африкански обичаи, напълно чужди на нашето мислене. Бях готов да се засмея на остроумието на доктора, тъй като смятах, че тъкмо това бе целта му, но Джедсън му отговори съвсем сериозно:

— За мен е голяма чест да приема.

— Вие ми правите чест, братко.

Оттогава нататък д-р Уъртингтън неизменно се обръщаше към Джедсън със собственото си африканско име, а Джедсън го наричаше „братко“ или „Ройс“. Взаимоотношенията им претърпяха дълбока промяна, като че ли предлагането и приемането на името наистина ги бе направило братя, с всички произлизащи от това последствие.

— Но все пак не останахте без име — добави Джедсън. — Вие имате и трето име — истинското!

— Разбира се — призна Уъртингтън. — Това име не бива да споменаваме.

— Естествено — съгласи се Джедсън. — Името не бива да се споменава. Да започваме работа тогава!

— Да започваме! — Той се обърна към мен. — Имате ли помещение, където да се подготвя? Няма нужда да е голямо...

— Това става ли? — предложих аз, отваряйки вратата към съблекалнята с мивка непосредствено до офиса ми.

— Отлично, благодаря ви — каза той и потегли заедно с чантата си, затваряйки вратата зад себе си.

На Джедсън не му се говореше, само предложи да предупредя секретарката да не пуска никого отвън. Седяхме и чакахме.

След това той излезе от съблекалнята и това бе втората голяма изненада за деня. Цивилизованият д-р Уъртингтън бе изчезнал. На мястото му се беше появил африканец, висок над шест фута, с голи черни крака, огромен изпъкнал гръден кош и издута гръд с гъвкави мускули от полиран обсидиан. Носеше препаска от леопардова кожа и някои принадлежности, най-забележителната от които бе кесията висяща на кръста му.

Но това което ме очарова не бе облеклото му и фигурата му на воин, а лицето му. Веждите бяха боядисани в бяло, също и челото там, където започваше косата, но не обърнах много внимание и на това. А изражението — то бе безмилостно и неумолимо, изпълнено с достоинство и сила, които трябваше да видиш, за да ги оцениш. Очите излъчваха мъдрост, която бе извън моето разбиране, и в тях нямаше капка жалост, а само строга справедливост, пред която не смеех да се изправа.

Ние, белите в тази страна, сме склонни да подценяваме черния човек — поне за себе си съм сигурен — понеже го виждаме извън неговата културна среда. Тези, които познаваме, са били насила отделени от културата си преди няколко поколения и им е била наложена със сила една сервилна псевдо култура. Ние забравяме, че черният човек има своя собствена култура, по-стара от нашата и по-солидна, основана на силата на характера и ума, а не на евтините ефимерни механични играчки. Но това е една жестока култура, без милост и сантиментална загриженост за слабите и неспособните, която никога не е отмирала напълно.

Аз неволно станах от уважение, когато д-р Уъртингтън влезе в стаята.

— Да започваме! — каза той със съвсем обикновен глас и коленичи на пода. Той извади няколко неща от кесията — кучешка опашка, сбръчкан черен предмет с размер на юмрук и някои други, които е трудно да бъдат определени. Той завърза опашката на кръста си така, че тя провисна отзад. След това взе едно от нещата, които бе извадил от кесията — нещо дребно, увито и завързано в червена коприна — и се обърна към мен:

— Бихте ли отворили сейфа си?

Отворих го и отстъпих. Той пхна вътре малкия пакет, затръшна вратата и завъртя ръчката. Аз погледнах въпросително към Джедсън.

— В това пакетче се намира... е-е... душата му и той я заключи зад студено желязо, тъй като не знае какви опасности го чакат — прошепна Джедсън. Уъртингтън внимателно прокараваше пръст по пролуката между вратата и тялото на сейфа.

Той се върна към средата на стаята, взе сбръчкания черен предмет и го потърка с любов. — Това е бащата на майка ми — обяви той. Загледах се по-внимателно и видях, че това е мумифицирана човешка глава с няколко останали кичура коса по черепа! — Той е много мъдър — продължи Уъртингтън с делничен глас — и аз ще имам нужда от неговия съвет. Дядо, това са твоят нов син и неговият приятел. — Джедсън се поклони и аз усетих, че правя същото. — Те имат нужда от нашата помощ.

Той започна разговор с главата на собствения си език, слушайки и след това отговаряйки. По едно време изглежда заспориха, но май всичко се уреди задоволително, тъй като скоро врявата спря. Той поговори още няколко минути и спря, оглеждайки стаята. Погледът му се спря на една полица, предназначена за поставяне на електрически вентилатор, доста високо от пода.

— Ето! — каза той. — Това ще свърши работа. Дядо трябва да е нависоко, за да вижда. — Той отиде и постави малката глава на полицата с лице към помещението.

Като се върна отново в средата на стаята, той застана на четири крака и започна да души въздуха като ловджийско куче. Тичаше насамнатам подсмърчайки и скимтейки, точно като водач на глутница, объркан от множеството следи. Завързаната за кръста му опашка стърчеше и трептеше, сякаш все още беше на живо животно. Стойката и движенията му толкова точно имитираха тези на хрътка, че се изненадах, когато седна на пода и обяви:

— Не съм виждал толкова наситено с магии място. Усещам ясно тези на госпожа Дженингс и вашите бизнес магии. Но освен тях има още много. Около вас май липсва само шабат и танц за дъжд!

Той отново влезе в ролята си на куче, без да ни даде възможност да отговорим, като започна да прави по-широки кръгове. След малко сякаш стигна до задънена улица, тъй като седна, погледна главата и силно изскимтя. После зачака.

Отговорът изглежда бе задоволителен — той излая остро и измъкна долното чекмедже на картотеката, работейки тромаво, сякаш

имаше лапи вместо ръце. Нетърпеливо бръкна в дъното на чекмеджето, извади нещо и го пхна в кесията си.

След това весело затича наоколо, навирайки носа си във всеки ъгъл. Когато свърши се върна в средата на стаята, застана на колене и каза:

— Засега всичко ще бъде наред. Това място е центърът на атаката им, така че дядо се съгласи да остане и да наблюдава, докато аз обезопася мястото срещу вещици.

Малко се обезпокоих от това. Бях сигурен, че секретарката ще си изкара акъла ако види тази глава. Казах това колкото може по-дипломатично.

— Какво да правим? — запита той главата, послуша за момент и се обърна към мен:

— Дядо казва, че всичко е наред: никой, на когото не е представен, няма да може да го види.

Това в последствие се оказа абсолютно вярно, не го видя дори и чистачката.

— А сега — продължи той — искам при първа възможност да проверя работното място на моя брат, а също и да изследвам домовете ви и да ги осигуря срещу бели. Междувременно, един съвет и за двамата ви: не позволявайте никаква част от вас — изрезки от нокти, коси, слюнка — да попада в ръцете на непознати. Пазете всичко и го унищожавайте в огън или течаща вода. Това ще опрости задачата ни. Аз свърших. — Той стана и тръгна към съблекалнята.

Десет минути по-късно достойният д-р Уъртингтън пушеше цигара с нас. Трябваше да погледна към главата, за да се убедя, че току-що ни бе гостувал лорд от джунглата.

Бизнесът потръгна и след като д-р Уъртингтън разчисти мястото вече нямах досадни инциденти. Оформяше се печалба за тримесечието и аз се поразвеселих отново. Получих писмо от Дитуърт, в което настояваше да уредя дълга си към Бидъл, но без да се замисля го класирах в кошчето за хартии.

Един ден, тъкмо преди обяд, в офиса ми се отби Фелдщайн, агента на магьосниците. — Здравсти, Зак! — поздравих го весело, когато влезе. — Как е бизнесът?

— Господин Фрейзър, от всички въпроси точно този ли трябваше да ми зададете — поклати тъжно той глава. — Бизнесът е много зле.

— Защо говориш така? — запитах аз. — Наоколо кипи активност...

— Това е измамно — настоя той, — особено в моя бизнес. Кажете, чували ли сте за концерн, наречен корпорация „МАГИЯ“?

— Забавно — казах аз. — Току що, и то за първи път. Ето това тъкмо получих по пощата — показах му аз неразпечатаното писмо. Обратният адрес беше „Корпорация «МАГИЯ», апартамент 700, сграда Комънуелт“. Фелдщайн го пое предпазливо, сякаш можеше да го отрови, и внимателно го огледа. — Точно тия са — потвърди той. — Мръсници!

— Защо, какво има, Зак?

— Те не позволяват на човек честно да си изкарва хляба... Господин Фрейзър — започна той развълнувано, — вие не бихте прекъснали връзките си в бизнеса с човек, който винаги се е отнасял добре с вас?

— Разбира се, че не, Зак, но защо?

— Прочетете го! Хайде! — Той ми хвърли обратно писмото.

Аз го отворих. Хартията бе висококачествена, с водни знаци, фирменият знак излъчваше достоинство. Хвърлих поглед на управителния съвет и бях приятно изненадан от калибъра на хората, посочени като директори и висши служители — всички бяха много известни, с изключение на двама от изпълнителния комитет, които не ми бяха познати.

Самото писмо беше нещо като рекламен проспект. Идеята беше нова — нещо като холдингова компания за магьосници. Предлагаха всякакви видове магически услуги. Клиентът нямаше нужда да обикаля поотделно — направо се обаждаше на посочения номер, заявяваше нуждите си, а компанията осигуряваше услугите и му изпращаше сметката. Всичко изглеждаше нормално — още едно дружество с ограничена отговорност.

Погледнах по-надолу. „...гарантирано качество на услугите... невроятно ниски стандартни цени поради липсата на вериги от посредници и централизирана администрация... благосклонните отговори на практикуващите великата професия ни дават основание да смятаме, че корпорация «МАГИЯ» ще се превърне в естественото

място, където можете да се обърнете за магьоснически услуги във всички области и да бъдете сигурни, че ще получите първокласно обслужване...”

Оставих писмото на масата. — За какво се тревожиш, Зак? Просто още една агенция. Що се отнася до твърденията им, чувал съм и ти да казваш, че при тебе са най-добрите. Не очакваш да ти вярват, нали?

— Не — призна той, — може би не съвсем, между нас да си остане. Но това наистина е сериозно. Те ми отмъкнаха най-добрите професионалисти със заплати и премии, които не мога да си позволя. И сега прелатат магии на публиката по цени, които подбиват моите. Това е краят, казвам ви.

Трудно наистина. Фелдщайн бе симпатичен, дребен мъж, който носеше всичко, което изкараше на жена си и петте ококорени дечица, на които се беше посветил. Но ми се стори, че преувеличаваше — той имаше известна склонност да драматизира нещата.

— Не се тревожи — рекох му аз. — Аз оставам с теб, пък сигурно и повечето ти клиенти. Тази организация не може да привлече всички магьосници — те са прекалено самостоятелни. Виж Дитуърт! Нали опита със своята асоциация. И какво накрая?

— Дитуърт — аха! — Той понечи да се изплюе, но се сети, че се намира в офиса ми. — Това е Дитуърт — тази компания!

— Отде накъде? Няма го в управителния съвет.

— Научих това. Вие смятате, че не е успял, понеже вие не се поддадохте. Те са събрали съвета на директорите на асоциацията — Дитуърт и двамата му секретари — и са гласували сключените договори да бъдат прехвърлени на новата корпорация. После Дитуърт подава оставка, мекерето му излиза на преден план в асоциацията с идеална цел, а Дитуърт си управлява и двете компании. Ще видите! Ако можехме да отворим книжата на корпорация „МАГИЯ“, щяхте да видите, че Дитуърт има пълен контрол, сигурен съм в това!

— Изглежда невероятно — бавно казах аз.

— Ще видите! Дитуърт с всичките му приказки за идеални организации за повишване на стандартите не би трябвало да има нищо общо с корпорация „МАГИЯ“, нали? Наберете номера и попитайте за него...

Не отговорих, но набрах посочения в бланката номер. Когато чух женски глас: "Добро утро, корпорация „МАГИЯ“, аз казах:

— Господин Дитуърт, моля.

Тя се поколеба доста дълго и каза:

— Кой го търси, моля?

Сега дойде моят ред да се колебая. Не исках да говоря с Дитуърт, а просто да установя един факт. Накрая казах:

— От офиса на д-р Бидъл.

На което тя отговори веднага с лека изненада:

— Но господин Дитуърт не е тук сега — трябваше още преди половин час да е пристигнал в офиса на д-р Бидъл. Не е ли там?

— О, извинявайте, сигурно е със шефа — пропуснал съм да видя как е влязъл — и аз окачих слушалката.

— Май ще излезеш прав — признах пред Фелдщайн.

Но той бе твърде разтревожен, за да може този факт да му достави удоволствие. — Вижте какво, нека да обядваме заедно и да поговорим още за това.

— Тъкмо се канех да отида на официалния обяд в Търговската камара. Ела и ти! — нали си член, ще поговорим.

— Добре — съгласи се той милостиво. — Може би в скоро време няма да съм в състояние да си го позволя.

Малко закъсняхме и се наложи да седнем на различни места. Ковчежникът пхна „котето“ под носа ми и то „завъртя опашка“. От мен се искаха десет цента за закъснението. „Котето“ беше обикновен тиган с прикрепен към дръжката му механичен звънец от велосипед. Ние всички плащаме глобите на момента, което е добре за трезора и представлява източник на невинно забавление. Ковчежникът подава тигана и звъни със звънеца, докато платиш.

Аз бързо извадих десетаче и го пуснах в тигана. Стийв Харис, който има автомобилна агенция, изрева:

— Ха така! Накарай шотландеца да си плати!

— Десет цента за непорядък — обяви нашият председател, Норман Сомърс, без да вдигне глава. Чух иззвъняването на монетата и след това отново звънеца.

— Какво става? — запита Сомърс.

— Пак номерата на Стийв — каза ковчезникът с уморен глас. — Тоя път магьосническо злато. — Стийв беше пуснал синтетична монета, която бе взел от някой приятел магьосник. Естествено, когато се удари в студено желязо, тя просто изчезна.

— Още две глоби за мошеничество — реши Сомърс, — а после му сложете белезници и позвънете на щатския прокурор. — Стийв е голям дявол, но Норман не му цепи басма.

— Може ли първо да си свърша обяда? — запита Стийв с глас, изпълнен с покъртително фалшиво самосъжаление. Норман не му обърна внимание и той плати.

— Стийв, по-добре се забавлявай, докато имаш възможност — беше коментарът на Ал Донахю, притежател на авторесторанти. — Когато се включиш в корпорация „МАГИЯ“, ще трябва да зарежеш магическите трикове. — Аз наострих уши.

— Кой казва, че трябва да се включа?

— Че как иначе? Разбира се, че ще се включиш. Логично е. Не бъди глупак!

— Защо трябва да го правя?

— Защо ли? Това е пътят на прогреса, човече. Вземи моя случай: продавам най-добрите изчезващи десерти във всички заведения в града. Можеш да излапаш три и пак няма да ти стане тежко и не наддаваш нито грам. Продавам ги на загуба, но все пак не преставам, тъй като привличат женската клиентела. Сега идват от корпорация „МАГИЯ“ и ми предлагат същото на цена, в която има печалба и за мен. Естествено, че подписах.

— Типично за теб. Представи си, че след като наемат или накарат да фалира всеки компетентен магьосник в града, решат да повишат цените?

Донахю се разсмя дразнещо надменно.

— Аз имам договор.

— Тъй ли? За какъв срок? И прочете ли клаузите за прекратяване на договора?

За Донахю не знам, но аз се сетих за какво ставаше дума — беше минало през собствената ми глава. Преди около пет години в града се настани една фирма, занимаваща се с Портланд цимент, и започна да купува дребните дилъри и да подбива цените на останалите. Цените от шестдесет цента на торба паднаха до тридесет и пет цента и

конкурентите фалираха. След това лека-полека започнаха да вдигат цените, докато циментът стигна долар и двадесет и пет цента. Момчетата го отнесоха преди още да разберат какво им се готви.

Наложи се да спрем приказките, тъй като се изправи гостуващият оратор, старият Б. Дж. Тимкен. Темата му беше „Сътрудничество и обслужване“. Макар и да не бе блестящ оратор, той каза няколко вдъхновяващи думи за това как бизнесмените могат да бъдат полезни на обществото и един на друг. На мен ми хареса.

След като затихнаха ръкоплясканията, Норман Сомърс благодари на Би Джей и каза:

— Това е всичко за днес, господа, освен ако не е възникнало нещо, което желаете да обсъдим в камарата...

Джедсън стана. Бях седнал с гръб към него и не знаех, че е тук. — Мисля, че има нещо много важно, господин Председател. Моля позволение от председателството за няколко минути неформална дискусия.

— Разбира се, Джо, щом е важно.

— Благодаря. Смятам го за важно. Всъщност това е продължение на спора между Ал Донахю и Стийв Харис. Мисля, че в условията за бизнес в този град се извършват значителни промени точно под носа ни, без да им обръщаме внимание, освен когато пряко ни засягат. Говоря за комерсиалната магия. Колко от вас използват магия в своя бизнес? Вдигнете ръцете си! — Освен двама адвокати, всички вдигнаха ръка. Лично аз смятам, че те самите бяха магьосници.

— Окей — продължи Джедсън, — свалете ръце! Ние си го знаехме — всички ползваме магия. Аз ги използвам за тъканите. Хенк Менинг не използва нищо друго за чистене и гладене, а сигурно и в някои от бояджийските работи. Магазинът Мейпъл на Уоли Хейт използва магия при сглобяването и полирането на мебелите. Стен Робъртсън може да ви каже, че стикерите за витрини на Лъо Бон Марш са правени с магии, както и две трети от стоките в магазина му, особено в отдела за детски играчки. Сега искам да ви задам един друг въпрос: в колко от случаите разходите ви за магия превишават чистата печалба, която остава за вас? Помислете малко, преди да отговорите. — Той изчака малко, после каза:

— Сега вдигнете ръце!

Вдигнатите ръце бяха почти колкото преди.

— Ето това е същественото — ние се нуждаем от магии, за да останем в бизнеса. Ако някой в този град сложи ръка върху всички магии, ние всички оставаме на неговата милост. Ще плащаме колкото ни кажат, ще продаваме по колкото ни кажат, ще печелим колкото ни бъде позволено.

Председателят го прекъсна. — Един момент, Джо. Ако приемем, че казаното от теб е вярно — а това е така, разбира се — имаш ли причини да смяташ, че в случая трябва да се вземат незабавни мерки?

— Да, имам такива причини. — Гласът на Джо бе нисък и много сериозен. — Повечето причини са незначителни сами по себе си, но заедно оформят една картина на формиращ се заговор за монополизация на бранша. — Джедсън набързо разказа за опита на Дитуърт да организира магьосниците и техните клиенти в асоциация, уж за да се повишат професионалните стандарти, и как покрай асоциацията с идеална цел се бе появила капиталова корпорация, която вече бе на път да заеме монополно положение.

— Чакай малко, Джо — намеси се Ед Пармелий — Аз мисля, че асоциацията е чудесна идея. Някакъв тип ме заплашваше, че ще ми отнеме всичките магьосници. Свързах се с асоциацията и те се погрижиха за това — повече нямах никакви неприятности. Мисля, че една организация, която може да се справя с рекета, е хубаво нещо.

— Ти трябваше да подпишеш договор с асоциацията, за да получиш помощ от тях, нали?

— Да, но напълно логично е...

— Не е ли възможно твоят гангстер да е получил точно това, което е искал, когато ти си подписал?

— Е, това ми изглежда пресилено.

— Аз не казвам — настоя Джо, — че това е единственото обяснение, но очевидно е реална възможност. Не за първи път монополистите използват с лявата си ръка банди от главорези, за да постигнат с насилие това, до което дясната им ръка не стига. На някой друг да се е случило нещо подобно?

Оказа се, че има няколко такива случая. Видях как започнаха да се замислят.

Един от присъстващите адвокати зададе формален въпрос чрез председателя.

— Господин Председателю, ако за момент преминем от асоциацията към корпорация „МАГИЯ“, е ли тази корпорация нещо повече от един съюз на магьосните? Ако е така, те имат право да се организират.

Норман се обърна към Джедсън:

— Ще отговориш ли на въпроса, Джо?

— Разбира се. Това не е никакъв съюз. Можем да направим паралел със ситуацията, когато всички зидари в града са служители на един предприемач: или се обръщаш към него, или не можеш да строиш.

— Тогава имаме случай на обикновен монопол — ако все пак е монопол. В този щат е в сила законът на Шърмън и вие можете да ги съдите.

— Мисля, че със сигурност ще се установи, че това е монопол. Забелязал ли е някой от вас, че на днешното събрание не присъстват нито един магьосник?

Всички се огледахме. Точно така беше. — Смятам, че можете да очаквате — добави той — от следващия път магьосниците да бъдат представяни в тази камара от някой от служителите на корпорация „МАГИЯ“. А що се отнася до възможността за съдебно преследване — той измъкна сгънат вестник от страничния си джоб, — някой от вас да е обърнал внимание на призива на губернатора за извънредна законодателна сесия?

Ал Донахю надменно забеляза, че е прекалено зает да си изкарва хляба и няма никакво намерение да си губи времето с политически игри. Това бе камък в градината на Джо, тъй като всички знаеха, че е в щатския комитет и отделя доста време за обществени работи. Джо изглежда се засегна, понеже каза съжалително:

— Ал, нямаш представа колко е добре за тебе, че някои от нас намират малко време, за да се занимават с управлението на щата. Иначе нищо чудно някой ден да се събудиш и да видиш, че са откраднали тротоара около къщата ти.

Председателят почука, за да възстанови реда; Джо се извини. Донахю промърмори нещо под носа си относно мръсотията в политиката и че всеки, който е свързан с политиката, накрая се оказва мошеник. Аз посегнах към пепелника и неволно бутнах една чаша с

вода, която се катурна в скута на Донахю. Това го поразсея. Джо продължи да говори.

— Естествено, за свикването на специална сесия може да има много причини, но когато вчера публикувах дневния ред, забутано най-долу видях „Законова уредба на магьосничеството“. Не можех да повярвам, че такъв предмет ще бъде разглеждан на специална сесия, освен ако не се готви нещо. Снощи звъннах по телефона на една моя позната в столицата, която ми е колежка в комитета. Тя не знаеше нищо в момента, но ми се обади по-късно. Ето какво беше установила: точката е влязла в дневния ред по настояване на някои хора, подкрепили изборната кампания на губернатора — самият той не се интересува от това. Никой не знае точно за какво става дума, но вече е депозиран един проектозакон за разглеждане...

Вдигна се врява: някой искаше да знае какво се казва в проекта.

— Опитвам се да ви кажа — търпеливо продължи Джо, — че проектозаконът е депозиран само като название и ние няма да знаем съдържанието му докато не влезе в комисията за разглеждане. Но ето ви названието: „Закон за установяване на професионални стандарти за магьосничество, регулиране на практиката на професията на магьосника, назначаване на комисия за провеждане на изпити, лицензиране и администриране...“ и така нататък. Както виждате, това дори не е название, а омнибус, в който могат да натоварят каквото си искат законодателство относно магията, включително и орязване на положенията на антимонополните закони, стига да поискат.

Последва кратка тишина. Всички се опитвахме да възприемем един предмет, който ни е доста чужд — политиката. След малко някой запита:

— Какво мислиш, че трябва да направим?

— Трябва поне да изпратим наш представител в столицата, който да защитава интересите ни. Освен това, би трябвало поне да подготвим наш собствен проект и в случай, че предложеният вече съдържа някакви мръсни номера, да се пазарим до постигане на компромис. Трябва поне да съставим една действаща поправка към антитръстовите закони, която да им даде реална сила на действие, поне що се отнася до магията. — Той се захили. — Май станаха четири „поне“.

— Защо с това да не се занимае държавната Търговска камара — нали имат законодателно бюро?

— Те наистина разполагат със свое лоби, но няма нужда да ви обяснявам, че пет пари не дават за дребни бизнесмени като нас. Не бива да разчитаме на тях: всъщност може да се окажем противници.

След като Джо си седна, започнаха големи приказки. Всеки имаше идеи какво да се прави и всички се опитваха да се изкажат наведнъж. Като стана ясно, че не се оформя общо съгласие, Сомърс закри събранието, като съобщи, че тези, които се интересуват от изпращането на представител в столицата, могат да останат. Някои от твърдоглавците като Донахю си отидоха, а с останалите започнахме отново с председателстващ Сомърс. Бе предложено Джедсън да замине и той се съгласи.

Фелдщайн стана и произнесе реч със сълзи на очи. Приказваше какво ли не, но накрая успя да каже, че Джедсън ще има нужда от добра финансова артилерия в столицата, а също и че трябва да му се покрият разноските и загубата на време. След това масово ни смая, като извади пачка банкноти, изброи хиляда долара и ги постави пред Джо.

Такава проява на искреност му осигури длъжността на финансов отговорник по общо съгласие и даренията почнаха бързо да се трупат. Преодолявайки естествените си чувства, дадох същата сума като Фелдщайн, макар че ми се щеше да се бе показал по-малко поривист. Струва ми се, че самият Фелдщайн се поосъзна по-късно, тъй като го чух да напътства Джо да бъде икономичен и да не харчи много-много за пиячка на „ония използвачи в столицата“.

При това Джедсън поклати глава и каза, че разноските ще си покрие сам, но трябва да има пълна свобода при изразходване на събраните средства, особено по отношение на забавленията. Според него нямаше време да се разчита само на разума и негоистичния патриотизъм и че някои от онези дръвници, които имат собствено мнение не повече от петле-ветропоказател, са готови да гласуват в полза на последния, с когото са си пили уискито.

Някой бе шокиран от идеята за подкуп.

— Никого не възнамерявам да подкупвам — твърдо каза Джедсън. — Ако трябва да се надпреварваме в подкупи, направо сме свършени от самото начало. Просто се надявам, че има още независими представители, които си струва човек да кандърдисва и може би леко да посплаши.

Стана както той искаше, но аз не можах да не се съглася с Фелдщайн вътре в себе си. И си обещах, да обръщам малко повече внимание на политиката — та аз дори не знаех за кого съм гласувал. Дали беше свестен човек или обикновен опортюнист?

И така, Джедсън, Боуди и аз се намерихме във влака на път за столицата.

Боуди дойде с нас, понеже Джедсън имаше нужда от първокласен магьосник под ръка за всеки случай. Аз пък тръгнах, понеже ми се искаше. Преди само бях преминавал транзит през столицата и сега исках да знам как става този бизнес с правенето на закони.

Джедсън направо отиде при държавния секретар да се регистрира като представител, докато Боуди и аз с багажа отидохме да наемем стаи в хотел „Конституция“. Госпожа Лоуган, колежката на Джо от комитета, се появи преди неговото завръщане.

По време на пътуването Джо бе говорил много за Сали Лоуган. Изглежда смяташе, че в нея се съчетават острият ум на Макиавели и широкото честно сърце на Оливър Уендел Хоумс. Ентусиазмът му ме изненада, тъй като често го бях чувал да се изказва неблагоприятно за жените в политиката.

— Ти не ме разбираш, Арчи — обясняваше той. — Сали не е жена-политик, а просто политик, и не желае полът ѝ да има някакво значение. Тя може да даде отпор и на най-големите манипулатори в комитета. Това, което съм ти казвал за жените-политици, е абсолютно вярно, но отнесено конкретно към дадена жена не може да бъде доказателство.

— Положението е такова: повечето жени в Съединените Щати се отличават с късоглед индивидуализъм, който е резултат от създадената от мъжете романтика на миналия век. Казвано им е, че те са изключителни същества, близки до ангелите, а не като съжителите си мъже. Никога не са били насърчавани да мислят или да поемат обществена отговорност. За да надскочиш този манталитет е нужен силен ум, а повечето умове, мъжки или женски, просто не са на това равнище.

— Затова жените като електорат много лесно се хващат на романтични измислици. Подвеждат се по-лесно от мъжете. В политиката самовнушеното им чувство за добродетелност, съчетано с

практическата липса на подготовка, е довело до едно типично шмекеруване на дребно, което би накарало Бос Туийд да се обърне в гроба си. Но Сали не е такава. Тя е свикнала с тези номера.

— Ти май си влюбен в нея, а?

— Аз ли? Сали има щастлив брак и две сладки дечица.

— С какво се занимава съпругът ѝ?

— Юрист. Един от поддръжниците на губернатора. Сали започна в политиката като заместваше съпруга си в една от кампаниите.

— А каква е официалната ѝ длъжност?

— Никаква. Дясна ръка на губернатора. В това е силата ѝ. Сали никога не е заемала щатна длъжност и не е получавала заплата.

След толкова приказки с нетърпение очаквах да видя оригинала. Когато се обади от рецепцията, тъкмо се канех да ѝ кажа, че ще сляза долу, когато тя заяви, че се качва и затвори телефона. Малко бях изненадан от тази непосредственост, тъй като още не разбирах, че политиците смятат хотелските стаи не за спални, а за бизнес-офиси.

Когато ѝ отворих, тя каза:

— Вие сте Арчи Фрейзър, нали? Аз съм Сали Лоуган. Къде е Джо?

— Скоро ще се върне. Седнете да го почакаете.

— Благодаря. — Тя се тръшна на един стол, свали шапката си и разтърси глава. Аз се загледах в нея.

Несъзнателно бях очаквал нещо внушително, някаква по мъжки покровителстваща матрона. Пред себе си видях млада, пълничка блондинка с весел вид, жълта разрошена коса и честни сини очи. Беше женствена, изглеждаше на не повече от тридесет и нещо в нея вдъхваше изключително доверие.

Видът ѝ ме навеждаше на мисълта за панаири, кладенчова вода и домашни сладкиши.

— Работата никак няма да е лесна — започна тя направо. — Отначало не мислех така, но е факт, че някой е формирал солиден блок около проектозакон номер 22, за който телефонирах на Джо. Какво смятате да правите, момчета — ще атакувате на нож или ще внесете алтернативен проект?

— Джедсън, заедно с двама юристи и няколко приятели от Полусвета, е разработил закон за правилата на магьосническата практика. Искате ли да го видите?

— Моля ви. Отбих се до държавната печатница и взех няколко копия от закона, срещу който се борите. Ще ги разменим.

Опитвах се да си превеждам чуждия език, на който юристите пишат членовете на законите, когато Джедсън се върна. Той потупа Сали по бузата, без да говори, а тя стисна ръката му и продължи да чете. Джедсън зачете през рамото ми, но аз просто се отказах и му дадох материала. В сравнение с него строителните спецификации бяха детска игра.

Сали запита:

— Какво мислиш за това, Джо?

— По-лошо е, отколкото очаквах — отвърна той. — Вземи например член седми...

— Още не съм го чела.

— Така ли? Най-напред, асоциацията се обявява за полупублично тяло, подобно на Юридическата асоциация или Общинския фонд, и има право на инициатива пред комисията. За всеки магьосник това означава, че е най-добре да е член на асоциацията и дяволски да внимава да не я засегне по някакъв начин.

— Но как може това да е законно? — запитах аз. — Изглежда ми неконституционно една такава частна асоциация...

— Прецеденти колкото щещ, синко. Например, корпорации за подпомагане на световните изложения. Признати са и даже им отпускат средства от бюджета. Що се отнася до неконституционността, трябва да докажеш, че законът се прилага неадекватно — което наистина е така, но е ужасно трудно да се докаже.

— Но как може една вещица да се яви пред комисията?

— Точно там е трудността. Комисията има много широки права — почти неограничени — върху всичко, свързано с магията. Проектът е изпълнен със словосъчетания като „разумно и правилно“, което значи, че членовете на комисията не се ограничават от нищо друго, освен от собственото им чувство за справедливост и почтеност. Винаги съм възразявал срещу комисииите в правителството — чрез тях законът никога не може да бъде прилаган адекватно. Дава им се законодателна сила и законът става това, което те кажат. Все едно да се изправиш пред военно-полеви съд.

— В случая се предвиждат девет членове на комисията, шест от които магьосници първи клас. Има ли нужда да ви казвам, че няколко

несполучливи назначения в тази комисия ще я превърнат в една затворена, самоувековечила се олигархия, поради изключителното си право да издава лицензи.

Сали и Джо тръгнаха да търсят някакъв специалист по законодателство, който според тях щеше да подкрепи проекта им, а мен оставиха до Конгреса. Искях да послушам дебатите.

Изпълни ме топло чувство докато се изкачвах по големите, широки стъпала на сградата. Отвратителното масонство открай време даваше представа за жилавостта на американския народ и волята на свободните хора да управляват собствените си работи. Нашият проблем изглеждаше сравнително маловажен, но все пак си струваше да се работи по него — просто един пример в дългата история на трудностите на самоуправлението.

Приближавайки бронзовите врати, забелязах още нещо — предприемачът, правил външната част на сградата, бе направил добри пари — сместа за мазилката не бе по-богата от едно към шест!

Предпочетох конгреса пред сената, тъй като според Сали там шоуто обикновено бе по-оживено. Когато влязох в залата се разглеждаше решение да се разследва омацването в катран и пера миналия месец на трима земеделски профсъюзни активисти близо до град Сикс Пойнт. Сали беше казала, че е включено в дневния ред, но няма да отнеме дълго време, тъй като самите вносители на решението нямаха нищо общо с него. Но такова беше искането на Централния съвет по труда и подкрепяните от него депутати трябваше да си свършат работата.

Причината да се направи само формално искане за разследване беше, че активистите изобщо не бяха човешки същества, а изкуствени хора — един факт, останал неизвестен за държавния съвет, когато бе поискано разследване. Тъй като създаването на изкуствени хора бе най-черната от черните магии, при това — напълно незаконна, нещата трябваше да бъдат потулени незабелязано. Използването на изкуствени хора винаги е срещало противодействието на организирания труд, тъй като те заместват истински хора — такива, които трябва да издържат семейства. По същата причина те са против копията на хора и хомункулите. Но е добре известно, че профсъюзите нямат нищо против да използват изкуствените хора — мандрагори, както и копия — факсимилета, когато това е нужно за целите им, например за стачни

постове, групи за оказване на натиск и т.н. Предполагам, че смятат за редно да отвързват на удара с удар. Те не могат да използват хомункулите, понеже поради малкия си ръст те не могат да минат за хора.

Ако Сали не ми беше обяснила предварително нещата, сигурно нямаше да разбере какво става. Всеки от профсъюзното лоби ставаше и направо искаше да се вземе решение за разследване. Когато всички те свършиха, стана някой и предложи въпросът да се отложи до следващото събиране на върховния съд на графството. Това предложение бе прието без обсъждане и проверка на присъстващите, макар че практически присъстваха само тези, които бяха говорили в полза на вземането на решение.

В дневния ред фигурираха обичайните за всяка сесия поправки към законите за нефтената индустрия. Следваше една от тях, в която се предлагаше губернаторът да подготви договор с гномите, според който гномите да подпомагат петролните инженери и проучванията за нефт, както и да дават съвети при сондирането, така че да се поддържа налягането на природния газ, изтласкавайки нефта към повърхността. Това май беше идеята, макар и да не съм петролен инженер.

Вносителят говори първи.

— Господин председателстващ, бих желал да се гласува с „да“ този проект номер 79. Целта му е съвсем проста, а преимуществата — очевидни. Огромна част от общите разходи при извличане на суровия нефт се дължат на несигурността при търсенето и сондирането. С помощта на Малкия народец тази разходна статия може да бъде намалена до седем процента от сегашната ѝ доларова стойност, което ще доведе до силно намаляване на цените на петролните продукти за потребителите.

— Въпросът за налягането на природния газ е малко по-технически, но е достатъчно да ви кажа, че за изтласкването на един барел петрол до повърхността са нужни около хиляда кубически фута природен газ. Ако успеем да осигурим надзор на сондирането дълбоко под земята, където човешко същество не може да проникне, ние ще можем да използваме оптимално това налягане на природния газ.

Единственият разумен аргумент срещу този проектозакон е дали ще можем да се договорим с гномите за взаимно изгодни условия. Смятам, че ще успеем, тъй като Администрацията има отлични връзки

в Полусвета. Гномите ще преговарят, тъй като искат да се сложи край на сегашното положение на хаос, при което инженерите сондират на сляпо, повреждайки понякога домовете им, а нерядко и свещени за тях места. Не без причина те обявяват всичко под повърхността за свое царство, но имат желание да направят известен компромис, за да избегнат в бъдеще непоносимите за тях неприятности.

— Ако този договор проработи, в което съм сигурен, ще бъде възможно да се сключат и други договори за експлоатация на всички метали и минерални ресурси на този щат при условия, изключително изгодни за нас и безвредни за гномите. Представете си как един гном, пронизвайки хълма с рентгеновия си поглед, ви посочва къде е златната жила!

Всичко изглеждаше разумно, но след като бях видял веднъж царя на гномите, няхах никаква склонност да му се доверя, освен ако госпожа Дженингс води преговорите.

Веднага след като предложителят си седна, скочи друг депутат и със същата страст го опроверга. Беше по-възрастен от останалите и правеше впечатление на провинциален адвокат. По акцента му се познаваше, че е от северните области, доста далеч от нефтените полета.

— Господин председателстващ! — изрева той. — Искам да се гласува с „не“! Кой би могъл да си помисли, че американското законодателство ще падне до равнището на тази деградираща глупост? Виждали ли сте някога гном? Има ли причина да вярваме, че те съществуват? Това е чиста политическа демагогия, целяща да се лиши обществото от полагащия му се дял от естествените ресурси на нашия велик щат...

Прекъснаха го с въпроса:

— Трябва ли да разбираме, че уважаемият депутат от графство Линкън не вярва в магията? Може би той също така не вярва в радиото и телефона?

— Съвсем не. С позволение на председателството ще разясня позицията си така, че да я разбере дори моят уважаван колега от другата страна на залата. Съществуват някои забележителни постижения на човешкото познание, които простолюдието нарича „магия“. Тези принципи са добре познати и се преподават в нашите висши училища. Във всяко отношение уважавам легитимно

практикуващите. Но доколкото разбирам, макар и самият аз да не практикувам великата наука, в нея не се съдържа нищо, което да ни кара да вярваме в Малкия народец.

— Но нека допуснем за момент, че Малкият народец действително съществува. Има ли някаква причина да се поддаваме на изнудване? Трябва ли членовете на нашата общност да плащат откуп на обитателите на подземния свят за нещо, което ни принадлежи по закон и право? Ако този нелеп принцип се доведе до своя логически завършек, фермерите и млекарите, за които с гордост заявявам, че са между избирателите ми, ще трябва да плащат такса на елфите, за да могат да доят кравите си!

Някой седна на стола до мен. Погледнах, видях, че е Джедсън и го запитах с очи какво става. — Засега нищо — прошепна той. — Просто трябва да се убие време, а това може да стане и тук. — Той се заслуша в дебатите.

Някой се беше надигнал да отвърне на дъртия пуяк с комплекс на Даниел Уебстър. — Господин председателстващ, ако уважаемият депутат най-после е свършил речта си — не можах точно да разбера за кое министерство е кандидат! — бих искал да привлека вниманието на присъстващите към прецедентите в юриспруденцията на основните елементи не само в законите на Моисей, римското право и английското обичайно право, но и в апелативния съд на съседния нам щат на юг. Сигурен съм, че всеки, който има елементарни знания за правото, ще се сети, че случая, който имам предвид, няма нужда да цитирам названието, но заради...

— Господин председателстващ! Искам поправка в последното изречение.

— Военна хитрост за вземане на думата — прошепна Джо.

— Вероятно целта на преждеговорившия уважаван от мен депутат беше да докаже...

И продължиха нататък. Обърнах се към Джедсън и го запитах:

— Не мога да го разбера тоя какво иска — преди малко се тръшкаше заради кравите. От какво го е страх, религиозни предразсъдъци ли?

— Отчасти да, тъй като е от много консервативна област. Но той е свързан с независимите нефтотърсачи. Те не искат щатът да определя условията, защото смятат, че могат да се договорят с гномите пряко.

— Но какъв е неговият интерес? В областта му изобщо няма нефт.

— Не, обаче има много външни реклами. Същата холдингова компания, която контролира така наречените независими нефтотърсачи, държи контролния пакет акции на Корпорацията за реклами край пътищата. А това може да се окаже много важно за него в предизборната кампания.

Председателстващият погледна към нас и един от квесторите започна да се приближава. Ние млъкнахме. Някой предложи промяна в дневния ред и проектозаконът за нефтодобива бе оставен настрана, а мястото му зае проект за глобална забрана на всички видове магия, магьосничество и вълшебство.

Не се изказа никой освен вносителят, който се впусна в остри критики, които бяха по-скоро умозрителни, отколкото логични. Цитираше големи пасажи от Коментарите на Блекстоун и стенограмите на процесите в Масачузетс и завърши с отхвърлена назад глава, сочейки с пръст тавана и крещейки:

— Небето не ще понесе съществуването на нито една вещица!

Никой не си направи труда да възрази, гласува се веднага без проверка на присъстващите и за мое пълно озадачение нямаше нито един глас против! Извърнах се към Джедсън и видях, че се усмихва на моето изражение.

— Това нищо не значи, Арчи — тихо рече той.

— Как така?

— Партийните му интереси изискват да внесе този закон, задоволявайки част от избирателите си.

— Искаш да кажеш, че той не вярва в това, което говори?

— О, не, вярва си! Но знае, че е безнадеждно. Очевидно са се съгласили законът да се гласува тук, на тази сесия в Конгреса, тъй че да има какво да отнесе на своите вкъщи. После законът ще отиде в сенатския комитет и там ще си умре — никой повече няма да чуе за него.

Гласът ми май е доста звучен, тъй като отговорът ми донесе един наистина мръсен поглед от председателстващия. Ние бързо станахме и излязохме.

Вече навън попитах Джо защо се е върнал толкова скоро.

— Въобще не пожела да се захване — каза ми той. — Каза, че не може да си позволи да се противопоставя на Асоциацията.

— Това крайт ли е за нас?

— Съвсем не. Сали и аз ще се срещнем с друг депутат веднага след обяда. В момента има съвещание на комисията.

Стигнахме до ресторанта, където Джо трябваше да се срещне със Сали Лоуган. Джедсън поръча обяд, а аз взех две кутии девитализирана бира, като настоях да донесат неотворените кашони. Обичам да пия, но ми е неприятно главата ми да е замаяна дори малко. Един път бях платил за магически обработената бира, а ми бяха донесли от обикновения интоксикаращ вид. Та затова исках да видя неразпечатаните кашони.

Седях там, втрещен в чашата си, и си мислех за това, което бях чул сутринта, особено относно проекта за забрана на магията. Колкото повече си мислех, толкова по-добра ми изглеждаше идеята. В страната нещата са вървели съвсем не зле още в старите времена, преди магията да стане популярна и икономически изгодна. В много отношения магията си беше бяла, да не говорим за сегашното положение с монопола и рекетъорите. Накрая изказах мнението си пред Джедсън.

Но той не се съгласи с мен. Според него забраната не върши работа в никоя област. Каза, че всичко, което може да бъде доставено и хората искат да бъде доставено, накрая се доставя — законно или не. Да се забрани магията означава тя да се остави в ръцете на мошениците и черните магьосници.

— Аз знам отрицателните страни на магията също като теб — продължи той, — но е същото като с огнестрелните оръжия. Точно заради тях стана възможно всеки да извърши убийство и да се измъкне ненаказан. Но вредата е причинена със самото им изобретяване. Най-много, което може да се направи, е да се опитаме да я намалим. Защото закони като този на Съливан не свършиха никаква работа — такива закони не попречиха на разбойниците да носят оръжие и да го използват: те просто измъкнаха оръжията от ръцете на честните хора.

— Същото е и с магията. Забранят ли я, на обикновените хора ще им бъдат отнети изключителните предимства от познаването на законите на великата наука, докато отвратителните и опасни секрети, скрити в черните и червени ръкописи ще продължават да се продават „изпод тезгяха“ на всеки, който заплати достатъчно и не зачита закона.

— Лично аз не вярвам, че е практикувана по-малко черна магия, да речем между 1750 и 1950 година, отколкото сега. Помисли си за Пенсилвания, помисли за далечния Юг. Но оттогава насам започнахме да се ползваме и от предимствата на бялата магия.

Влезе Сали, забеляза ни и дойде да седне при нас. — Боже мой — каза тя с въздишка на облекчение, — едва се промъкнах през конституционното лоби. „Третата“ законодателна сила явно е във върхова форма. Не съм ги виждала толкова сговорни, особено жените.

— Третата сила? — казах аз.

— Тя говори за лобистите, Арчи — обясни Джедсън. — Да, и аз ги видях. Бих се хванал на един малък бас, че две трети от тях са синтетични.

— Наистина си помислих, че не разпознах много от тях — беше коментарът на Сали. — Сигурен ли си, Джо?

— Не напълно. Но Боуди е съгласен с мен. Той казва, че жените са почти всички мандрагори или някакъв вид андроиди. Истинските жени никога не са толкова съвършено красиви, нито толкова хрисими. В момента прави проверка.

— По какъв начин?

— Казва, че познава маниера на работа на повечето магьосници, способни на такава висококачествена изработка. Ако е възможно, ще докажем, че всички тези андроиди са направени от корпорация „МАГИЯ“ — макар че не съм сигурен дали може да ни е от полза този факт.

— Боуди даже забеляза няколко зомбита — добави той.

— Сериозно! — възкликна Сали. Тя намръщи нос и изглеждаше отвратена. — Някои хора имат странни вкусове.

Те започнаха да обсъждат политически неща, за които няхах представа, докато Сали си поръча обилен обяд, завършващ с огромно парче сладоледена торта. Но забелязах, че си поръчва всичко от лявата страна на менюто — все изчезващи неща, като алкохола в моята бира.

Докато слушах разговора им, някои неща започнаха да ми се изясняват. Когато се предлага проект за закон, той първо постъпва за слушане в комисия. Проектът на Дитуърт под номер 22 бе постъпил в комисията по професионалните стандарти. Същият проект бе постъпил и в Сената и бе прехвърлен от помощник губернатора, който председателстваше Сената, в комисията по промишлена практика.

Най-близката ни цел бе да намерим поддръжник за нашия закон, ако може — и в двете камари, и по възможност депутати-членове на съответните комисии. Всичко това трябваше да стане преди да започне слушането на проектозакона на Дитуърт.

Отидох с тях при втория им евентуален поддръжник в Конгреса. Той не беше член на комисията по професионалните стандарти, но пък участваше в тази по методики и средства, което значеше, че думата му се чува навсякъде.

Беше приятен човек на име Спенс — Лутър Б. Спенс — и видях, че наистина се стараяше да бъде от полза на Сали, вероятно поради минали услуги. Но и с него нямаха по-голям късмет от първия. Каза, че просто няма време да се бори за нашия проект, тъй като председателят на комисията по методиките и средствата е болен и той изцяло е поел задълженията му.

Сали направо му каза:

— Виж, Лутър, когато имаше нужда от помощ, аз ти помогнах. Мразя да напомням за задължения, но ще си спомниш оня случай със свободното място в комисията по лов и риболов миналата година. Сега искам по моя въпрос да се действа, а не да се приказва.

Спенс очевидно бе притеснен. — Моля те, Сали, не приемай нещата така. Вдигаш пушилка за нищо и никакво. Знаеш, че съм готов на всичко за теб, но вие просто няма да имате нужда от това, а пък аз ще трябва да зарежа неща, които не би трябвало да се зарязват.

— Какво искаш да кажеш с това „няма нужда“?

— Няма нужда да се тревожите за номер 22, защото е предрешен проектозакон.

Джедсън по-късно ми обясни какво значи това. Предрешените проектозаконови се внасят с тактически цели. Вносителите изобщо не очакват да ги видят като действащи закони, а ги използват само като средство за пазарлък. Нещо като „искана цена“ в бизнес сделките.

— Сигурен ли си в това?

— Точно така мисля. Чух да се говори, че се готви друг закон, който няма да има недостатъците, съдържащи се в този проект.

След като напуснахме офиса на Спенс, Джедсън каза:

— Сали, надявам се Спенс да излезе прав, но аз нямам доверие в намеренията на Дитуърт. Иска да хване всичко в желязна ръкавица. Сигурен съм в това!

— Лутър обикновено разполага с вярна информация, Джо.

— Несъмнено, но случаят е малко по-особен. Все пак, благодаря! Ти направи каквото можа.

— Обади се ако има нещо, Джо. И елате на вечеря в къщи преди да си тръгнете — още не сте видели децата и Бил.

— Няма да забравя.

Джедсън накрая реши, че е непрактично да продължаваме да се опитваме да вкараме нашия проект и изцяло се съсредоточи върху комисиите, които разглеждаха проекта на Дитуърт. Почти не го виждах. Излизаше на коктейл-парти към четири следобед, връщаше в хотела към три сутринта със зачервени очи и докладваше за постигнатото.

На четвъртата вечер ме събуди и ликуващо обяви:

— Работата е в кърпа вързана, Арчи!

— Взехте ли му здравето?

— Не съвсем. Чак толкова не можах да направя. Но проектът ще излезе от комисията с такива поправки, че за нас ще е без значение дали ще бъде приет или не. Освен това, всяка от комисиите ще направи своите поправки.

— Е, и какво от това?

— Това значи, че даже и да мине през съответните камари, ще трябва да постъпи в комисия за съгласуване, за да се изгледят разликите, а след това обратно за окончателно приемане. Шансовете това да стане в малкото време, което остава до края на сесията, са нищожни. Край на проекта Дитуърт.

Очакванията на Джедсън се оправдаха. Проектите излязоха от комисиите с мнение да бъдат приети късно в събота вечер. Това беше действителното време, докато часовникът на парламента беше спрял от четиридесет и осем часа, за да има време за първо и второ четене на един административен закон, който на всяка цена трябваше да мине. Така че официално беше все още четвъртък. Знам, че звучи объркващо и наистина е така, но ми казаха, че е обичайна практика във всички щатове към края на претрупани сесии като тази.

Четвъртък или събота, важното беше, че сесията щеше да бъде закрыта по някое време тази вечер. Бях в Конгреса, когато се разглеждаше проекта на Дитуърт. Беше приет без дебати в поправената си форма. Въздъгнах с облекчение. Към полунощ към мен се

присъедини Джедсън и ми съобщи, че същото е станало и в Сената. Сали бе на пост в комисията по съгласуване, за да бъде сигурна, че проектите няма да минат.

Джо и аз останахме в съответните си камари. Може би нямаше нужда от това, но така ни беше по-леко. Малко преди два сутринта при мен дойде Боуди и ми каза, че трябва да се срещнем с Джо и Сали пред помещението на комисията по съгласуването.

— Защо? — веднага ме обхванаха опасения. — Да не се е разсъхнало нещо?

— Не, всичко е наред и всичко свърши. Хайде, идвай!

Джо отговори на въпроса ми, когато пристигнах запъхтян при него, следван по петите от Боуди, още преди да го задам. — Всичко е окей, Арчи. Сали е присъствала, когато комисията е приключила *sine die*, без да предприеме действия по проектите. Всичко свърши — ние спечелихме!

Отидохме до отсрещния бар, за да отпразнуваме с по едно питие.

Въпреки късния час в бара имаше доста посетители. Лобисти, местни политици, аташета, цялата тълпа привърженици, която изпълва столицата по време на законодателна сесия — всички те все още бяха тук и много от тях бяха избрали този бар за място, където да дочакат вестта за закриването на сесията.

Имахме късмет да намерим свободно място на бара за Сали. Тримата застанахме около нея в малък кръг и се опитахме да привлечем вниманието на преуморения барман. Тъкмо бяхме дали поръчката си, когато млад мъж потупа по рамото клиента на стола вдясно от Сали. Той веднага слезе и напусна. Аз сбутах Боуди да заеме мястото.

Сали се обърна към Джо. — Е, сега остава малко. Ето ги квесторите. — Тя кимна към младия човек, който повтаряше същата процедура малко по-нататък.

— Какво означава това? — запитах аз Джо.

— Идва време за последно гласуване на закона, заради който са се събрали, и председателстващият е наредил квесторите да „арестуват“ отсъстващите депутати.

— Да ги арестуват? — бях леко шокиран.

— Само технически. Виждаш ли, наложи се Конгресът да изчака Сената да приключи със закона и много от депутатите са излезли да

хапнат и да пийнат. Сега гласуването предстои и затова ги прибират.

Един дебеланко се настани на току-що освободеното място близо до нас.

— Здравей, Дон — поздрави го Сали.

Той извади пурата от устата си и отвърна:

— Здравсти, Сали! Как си, какво ново? Ти не се ли интересуваше от оня закон за магията?

И четиримата наострихме уши.

— Да, — призна Сали — какво има?

— Тогава върви да видиш. Тъкмо в момента го гласуват. Не видях ли, че прибират депутатите?

Мисля че поставихме рекорд по бързо пресичане на улицата, като начело, въпреки пълнотата си, беше Сали. Питам Джедсън как е възможно това, но той ме отрязва:

— Отде да знам, човече. Ще идем и ще видим.

Успяхме да намерим места тъкмо зад преградата. Сали махна с ръка на един от познатите си разпоредители да донесе от бюрото на секретаря копие от закона, който се разглеждаше в момента. Пред преградата конгресмените се бяха събрали на групички. Имаше тълпа около бюрото на шефа на сегашната администрация и малко по-малка около това на водача на опозицията. Тук-там отделни депутати спореха с партийни лидери с напрегнат шепот.

Разпоредителят се върна при нас с екземпляр от закона. Това бе финансовият закон за одобряване на проекта за повишаване благосъстоянието в централните графства — последният от важните закони, заради които бе свикана сесията — но като добавка към него фигурираше проектът на Дитуърт в първоначалната си, най-ужасна форма!

Беше приет като поправка в Сената, вероятно като отстъпка на мекеретата на Дитуърт, за да получат техните гласове, необходими за мнозинството от две трети, за приемане на финансовия закон, към който бе прикрепена.

Резултатите от гласуването дойдоха почти веднага. Още отпреди това бе ясно, че администрацията разполага с мнозинството и че проектът ще мине. Веднага след обявяването на положителния вот, лидерът на парламентарната група на опозицията направи предложение за закриване на сесията, което бе прието единодушно.

Председателстващият извика двамата лидери и им поръча да съобщят на губернатора и председателя на Сената за закриването на сесията.

Ударът на чукаето му ни извади от зашеметеността ни. Ние се помъкнахме навън.

Късно на другата сутрин бяхме приети от губернатора. Срещата, вмъкната в едно претоварено разписание, бе просто жест към Сали и свидетелство за уважението, с което тя се ползваше в правителствените кръгове. Понеже беше явно, че няма нито време, нито желание да се среща с нас.

Но той поздрави радушно Сали и търпеливо изслуша Джедсън, който се опита с няколко думи да обясни защо смятахме, че трябва да се наложи вето на комбинирания закон Дитуърт-централни графства.

Условията за експозето не бяха благоприятни. На два пъти имаше телефонни обаждания, на които губернаторът не можеше да не отговори — едно от финансовия шеф и едно от Вашингтон. Веднъж влезе личният му секретар и му бутна за подпис някакъв меморандум. Възрастният човек се разтревожи, надраска нещо върху него и го върна. Поне няколко минути след това вниманието му беше другаде.

Когато Джедсън свърши да говори, губернаторът седя няколко мига загледан в попивателната с израз на дълбоко вкоренена умора на лицето. След това бавно каза:

— Не, господин Джедсън, не виждам как може да стане. Съжалявам не по-малко от вас, че тази работа с регулирането на магьосничеството е забъркана със съвсем различен предмет. Но аз не мога да поставя вето само върху част от закон и да одобря останалото, дори когато законът включва два съвсем различни предмета.

— Ценя това, което направихте за избора на моята администрация — тук почувствах приноса на Сали — и бих искал да мога да се съглася с вас. Но по проекта за централните графства работя от самото си въвеждане в длъжност. Надявам се и вярвам, че той ще бъде средството, което ще позволи на най-слабо развитите райони в щата да решат икономическите си проблеми, за да не разчитат по-нататък на бюджета. Ако наистина смятах, че поправката относно магьосничеството би могла да донесе сериозни вреди на щата...

Той замълча за момент. — Но аз не мисля така. Когато госпожа Лоуган ми се обади тази сутрин, възложих на юристите си да анализират закона. Аз съм съгласен, че този закон е ненужен, но не виждам никаква вреда, освен че ще увеличи бюрокрацията. Това не е добре, но ние успяваме да свършим доста работа въпреки бюрокрацията — малко повече няма да доведе до крушение.

Аз се намесих настоятелно — или по-скоро грубо, но бях много възбуден.

— Но, Ваше Сиятелство, ако просто се заемете лично вие с тази работа, ще видите колко много вреда може да бъде нанесена!

Нямаше да се учудя, ако беше избухнал, но вместо това, той ми посочи един препълнен с документи кош.

— Господин Фрейзър, това са петдесет и седемте закона, приети от тази сесия. Всеки от тях има някакъв дефект. Всеки от тях е от жизнено значение за много или за всички хора в този щат. Някои от тях като обем са не по-кратки от роман. През следващите девет дни аз трябва да реша кои от тях ще станат действащи закони и кои ще чакат за преразглеждане на следващата редовна сесия. През тези девет дни поне хиляда души ще искат да се срещнат с мен във връзка с някой от тези закони...

Помощникът му надникна от вратата:

— Дванадесет и двадесет, шефе! След четиридесет минути сте в ефир.

Губернаторът кимна разсеяно и стана. — Ще ме извините, нали? Чакаат ме на обяд. — Той се обърна към помощника си, който изваждаше от шкафа шапката и ръкавиците му. — Речта при тебе ли е, Джим?

— Разбира се, сър.

— Един момент — намеси се Сали. — Взехте ли си тоника?

— Още не.

— Няма да ви позволя да отидете на един от тези обеди без него! — Тя отиде в частния му кабинет и се върна с шише лекарство в ръка. Ние с Джо се поклонихме и бързо излязохме.

Навън започнах да се оплаквам на Джедсън за начина, по който според мен ни бяха дали пътя. Направих няколко забележки относно тъпоглавите, продажни политици, но Джо ме прекъсна.

— Затваряй си устата, Арчи! Някой път вместо малък бизнес се опитай да управляваш щат и да видим дали ще ти се стори лесно!

Затворих си устата.

Боуди ни чакаше в преддверието. Видя ми се развълнуван, тъй като захвърли цигарата си и се втурна към нас.

— Гледайте! — изкомандва той. — Ей там!

Проследихме накъде сочеше пръстът му и видяхме две фигури, току-що излезли от големите врати. Единият беше Дитуърт, а другият — известен лобист, с когото работеше.

— И какво? — запита Джо.

— Седях си тук зад телефонната будка, подпрян на стената, и си пуших цигарата. Както виждате, онова голямо огледало там отразява долната част на стълбите в ротондата. Държах ги под око заради вас, момчета. Видях как слиза по стълбите този Симс, лобистът, но махаше с ръце, сякаш говореше с някого. Това ми се стори толкова любопитно, че надникнах зад ъгъла на будката, за да го видя директно. Не беше сам, а с Дитуърт. Погледнах в огледалото и отново го видях сам. Дитуърт не се отразяваше в огледалото!

Джедсън щракна с пръсти.

— Демон! — рече той смаяно. — И аз да не го усетя!

Чудя се защо са толкова малко самоубийствата във влаковете. Когато човек се чувства зле, не знам нищо по-депресиращо от монотонната гледка и потракването на релсите. В известен смисъл промяната в статуса на Дитуърт ми беше добре дошла, тъй като имаше за какво да мисля вместо за бедния стар Фелдщайн и хилядата му долара.

Колкото и да бе учудващо това, че Дитуърт се оказа демон, нямаше промяна в ситуацията, освен че ставаше ясна ефикасността и бързината, с която бяхме надхитрени, както и това, че рекетъорите и корпорация „МАГИЯ“ бяха двете глави на ламята. Но нямаше начин да докажем, че Дитуърт е чудовище от Полусвета. Ако успеехме да го призовем в съда за изследване, той щеше да си затрае и да изпрати я мандрагора, я факсимиле, неразлично от него и отразяващо се в огледалото.

Поне аз се боях да обявя нашия неуспех пред комитета. Но това ни беше спестено. Законът за централните графства съдържаше клауза за незабавно изпълнение и влизаше в сила в деня на подписването. Същото се отнасяше за закона на Дитуърт като поправка. Когато слязохме на гарата, вече се продаваха вестниците с имената на новите членове на комисията по магьосничество.

Пък и самата комисия побърза да покаже на какво е способна. Тя обяви намерението си да повиши стандартите на магьосническата практика във всички области, като за целта незабавно ще подготви и проведе нови, по-подробни изпити. Асоциацията, оглавявана преди това от Дитуърт, отвори школа за преквалификация и опресняване на знанията на практикуващи магьосници. В съответствие с високите принципи, залегнали в нейната харта, школата не беше само за членове на Асоциацията.

Това изглеждаше много благородно от страна на Асоциацията. Но не беше. В часовете преподавателите внушаваха, че членството в Асоциацията ще е от решаващо значение за вземане на новите изпити. Нищо, което може да се изтъкне в съд — просто създаване на впечатление. Асоциацията растеше.

Две седмици по-късно всички лицензии бяха анулирани, а магьосниците практикуваха със задължението при повикване да се явят в едномесечен срок за провеждане на изпит. Няколко от побележитите, отказали да се включат в корпорация „МАГИЯ“, бяха повикани, изпитани и им бяха отказани лицензии. Натискът бе пълен. Госпожа Дженингс негласно се оттегли от практика. Боуди дойде да ме види един ден — имах с него договор за няколко блока с апартаменти.

— Ето ти договора, Арчи — горчиво каза той. — Ще ми трябва известно време да събера парите за неустойките. Прекратиха ми кредита с отнемането на разрешителното.

Взех договора и го скъсах на две. — Стига с тия неустойки — рекох му аз. — Като си вземеш изпитите, ще подпишем нов договор.

— Не бъди такъв наивник — засмя се той без радост.

Промених темата. — Какво смяташ да правиш? Ще се включиш ли в корпорация „МАГИЯ“?

Той поизправи рамене.

— Никога не съм се спогаждал с демони и нямам намерение да започвам.

— Браво! — казах аз. — Е, ако папото стане проблем, все ще ти намерим някаква работа наоколо.

Добре, че Боуди имаше известно количество спестени пари, понеже предложението ми се оказа малко оптимистично. Корпорация „МАГИЯ“ скоро започна да осъществява втората част от плановете си и аз започнах да се питам защо ли съм толкова сигурен, че самият аз ще се храня редовно. Все още в града имаше доста на брой несвързани с корпорация „МАГИЯ“ магьосници — иначе да сложат ръка върху всички щеше да е прекалено явно и атакуемо — но всички те бяха некомпетентни леваци, неспособни да забъркат дори любовен еликсир. На никаква цена не можеше да получиш компетентни, качествени магьоснически услуги — освен чрез корпорация „МАГИЯ“.

Наложи ми се да се върна към старовремските методи във всяко отношение. Тъй като и без това не използвах много магия, това бе възможно за мен. Но разликата беше тази, че вместо да печеля пари, аз губех пари.

Бях взел Фелдщайн при себе си като продавач след като фалира агенцията му. Той се оказа голям дявол и ми помагаше да намаляваме загубите. Усещаше по-добре от мен откъде може да падне пара, може би дори по-добре, отколкото д-р Уъртингтън надушваше вещниците.

Но повечето от останалите бизнесмени наоколо просто трябваше да капитулират. Много от тях използваха магията на определени етапи в бизнеса си. Изборът им беше да подпишат договори с корпорация „МАГИЯ“ или да пуснат кепенците. Тъй като имаха жени и деца — подписаха.

Цените на магиите бяха раздути до краен предел, до степен, когато бе малко по-изгодно да правиш бизнес с използване на магия, отколкото без нея. Магьосниците не видяха нищо от новите печалби, всичко оставаше за корпорацията. Фактически получавах по-малко, отколкото на независима практика, но бяха доволни, че поне имат работа и могат да изхранват семействата си.

Джедсън бе пострадал безнадеждно. Естествено, той издържа, предпочитайки почтения банкрут пред сделките с демони, но магиите бяха в целия му бизнес. Беше свършен. Започнаха като дисквалифицираха старшия му помощник Огаст Уелкър, а после

отризаха и другите му ресурси. Беше му намекнато, че корпорация „МАГИЯ“ няма намерение да се занимава с него, дори ако той има желание за това.

Всички се бяхме събрали един късен следобед на чай у госпожа Дженингс — самият аз, Джедсън, Боуди и д-р Уъртингтън, надушвачът на вещици. Опитвахме се да не засягаме в разговора неприятностите си, но това просто беше невъзможно. Във всичко, което се казваше, се чувстваше намек за Дитуърт и гадния му монопол.

След като Джек Боуди в продължение на десет минути с досадно лицемерие обясняваше, че няма нищо против напускането на магьосническия занаят, за който всъщност нямал талант и се бил захванал с него само за да угоди на своя старец, аз се опитах да променя темата. Госпожа Дженингс бе слушала Джек с такава жалост и съчувствие в погледа, че ми идваше да се наругая.

Обърнах се към Джедсън и казах глупаво:

— Как е госпожица Мегет?

Това беше бялата вещица от Джърси Сити, занимаваща се с творчески дизайн на облекла. Всъщност не ме интересуваше особено.

Той погледна стреснато. — Елен? Ами... добре е. Преди месец ѝ взеха разрешителното — завърши той неубедително.

Не исках разговора да върви в тази насока. Отново започнах:

— Успя ли накрая да създаде цяла готова дреха?

Той се поободри.

— Ами да, успя веднъж. Не ти ли разказах за това?

Госпожа Дженингс показва учтиво любопитство, за което мълчаливо и благодарих. Джедсън обясни на останалите какво се бяха опитвали да постигнат.

— Справи се даже прекалено добре — продължи той. — След като започна веднъж, не можахме да я спрем и да я изкараме от трансa ѝ. Направи към тридесет хиляди чудесни спортни раирани фланелки, всички един и същ размер и с еднаква шарка. Складовете ми бяха затрупани с тях. Поне девет десети ще изчезнат преди да успея да ги продам. — Но тя не бива да го прави отново, понеже здравето ѝ е слабо.

— Какво стана? — осведомих се аз.

— Ами тя загуби десет фунта от теглото си само при този опит. Не е достатъчно здрава за магия. Това, което ѝ трябва е да отиде в Аризона и една година да се поизлежава на слънце. Искане ми се да имам достатъчно пари, за да я изпратя там.

Намигнах му и запитах:

— Почва да ти става интересно, а, Джо?

Джедсън е непоправим ерген, но аз все го будалкам. Обикновено той няма нищо против, обаче този път направо си го изкара на мен, което показваше в какво състояние бяха нервите му.

— Подлудяваш ме, Арчи! Извинете, госпожо Дженингс! Мога ли да проявя нормален човешки интерес към някого, без ти да подозираш неизменно задни цели в това?

— Извинявай.

— Няма нищо — захили се той. — Не трябва да съм толкова докачлив. Както и да е, Елен и аз си направихме едно изобретение, което би могло да реши проблемите на всички ни. Намерението ми беше да ви демонстрирам веднага щом бъде готов работещия модел. Гледайте, хора! — Той измъкна от джоба на жилетката си нещо, напомнящо автоматична писалка, и ми го подаде.

— Какво е това? Писалка?

— Не.

— Медицински термометър?

— Не. Отвори го.

Аз отвих капачката и видях вътре миниатюрно чадърче. Отваряше се и се затваряше като истински чадър, а при отворено положение беше цели три инча в диаметър. Напомняше ми един от онези малки, изискани японски подаръци, които понякога се поднасят на партита, само дето изглеждаше направено от непромокаема коприна и метал, а не от хартия и бамбук.

— Красиво — казах аз. — И много хитро. За какво служи?

— Потопи го във вода!

Огледах се наоколо. Госпожа Дженингс наля малко вода в една чаша и аз го потопих вътре.

Сякаш се разпълзя по ръцете ми.

След по-малко от тридесет секунди държах в ръцете си нормален чадър и изглеждах толкова глупаво, колкото се и чувствах. Боуди удари по дланта си с юмрук.

— Кукличка е, Джо! Как не се е сетил някой преди това.

Джедсън приемаше поздравленията с идиотска усмивка, а после добави:

— Но това не е всичко — вижте! — Извади от джоба си малък плик, в който се намираше дъждобран тъкмо по мярката на шестинчова кукла. — Номерът е същият. И това тук. — Той показва чифт галоши, по-малки от инч. — Мъжете могат да ги носят на ключодържател, а жените да ги закачат на гривните си. Тогава с чадъра или дъждобрана дъждът никога не може да те изненада. Намокрят ли се — моля, нормален размер! Като изсъхнат се смаляват.

Ние си ги предавахме от ръка на ръка, възхищавайки се. Джо продължи:

— Ето какво си мисля. За този бизнес трябва магьосник — това си ти, Джек — и търговец — това си ти, Арчи. Собствениците са двама: Елен и аз. Тя ще може да отиде на почивка и лечение, а пък аз ще имам достатъчно средства да се оттегля от бизнеса и да продължа изследванията си — винаги съм го искал.

Мозъкът ми незабавно започна да обмисля други възможности за приложение, а след това изведнъж разбрах откъде може да дойде засечката.

— Чакай малко, Джо. В този щат няма да може да започнем бизнеса.

— Така е.

— За да започнем другаде, ще ни трябва малко капитал. Как е положението при тебе? Честно казано, едва ли бих изкарал и хиляда долара при ликвидация.

Той направи гримаса.

— В сравнение с мен си направо богат.

Аз станах и се заразхождах нервно из стаята. Трябваше някак да намерим тези пари. Такава възможност не биваше да се изпуска — можеше да ни изправи всички на крака. Имаше материал за патентоване, а можех да видя и търговски възможности, за които Джо нямаше и представа. Палатки, канута, бански костюми, всякакви туристически принадлежности. Разполагахме със златна мина.

Госпожа Дженингс ни прекъсна с приятния си глас.

— Няма да е лесно да намерите щат, в който да можете да работите.

— Извинете, какво казахте?

— Доктор Ройс и аз направихме някои справки. Организацията е обхванала цялата страна.

— Какво! Четиридесет и осем щата?

— Демоните нямат същите ограничения като нас.

Мрачното настроение се спусна като мъгла върху нас. Обсъдихме нещата от всички възможни аспекти и се върнахме там, откъдето бяхме започнали. Нямаше полза да имаш в ръцете си нов добър бизнес — Дитуърт беше спуснал резетата навсякъде. Настъпи неловка тишина.

Накрая избухнах така, че самият аз се изненадах.

— Разберете! — възкликнах аз. — Положението е нетърпимо. Дайте да престанем да се залъгваме и да си го признаем. Докато Дитуърт контролира нещата, за нас живот няма да има. Защо не направим нещо?

Джедсън се усмихна измъчено.

— Нямаше да е лошо, Арчи, стига да знаех какво.

— Но ние знаем кой е нашият враг — Дитуърт! Да се опитаме да се справим с него — законно или не, честно или с подлост.

— Точно там е работата. Познаваме ли врага си? Знаем, че е демон, но какъв? И къде? Никой не го е виждал от седмици.

— Така ли? Но стори ми се, че онзи ден...

— Само телесната обвивка. Истинският Дитуърт е някъде, където не можем да го видим.

— Но щом като е демон, не може ли да бъде извикан и принуден...

Този път отговори госпожа Дженингс.

— Може би да, макар че е несигурно и опасно. Но ние не знаем нещо много важно — неговото истинско име. За да извикаш един демон, трябва да знаеш името му, иначе няма да ти се подчинява, независимо колко силно е заклинанието. Търсих в Полусвета цели седмици, но не успях да науча това име.

Доктор Уъртингтън се изкашля — прозвуча като бетонобъркачка — и предложи:

— На ваше разположение съм, стига да мога да ви бъда от полза, за да се ликвидира тази неприятност...

Госпожа Дженингс му благодари. — Засега не виждам как бихме могли да ви използваме, докторе. Знаех, че може да се разчита на вас.

Джедсън неочаквано каза:

— Бялото надделява над черното.

— Разбира се — отвърна тя.

— Навсякъде ли?

— Навсякъде, тъй като тъмнината е липса на светлина.

— Не е добре бялото да служи на черното — продължи той.

— Не е.

— С помощта на моя брат Ройс можем да занесем светлина в тъмнината.

Тя се позамисли.

— Да, възможно е. Но е много опасно.

— Били ли сте там?

— Само пътьом. Но вие не сте аз, нито пък останалите.

Всички освен мен следяха нишката на разговора. Прекъснах ги:

— Чакайте малко, моля ви. Нахално ли ще бъде да ви помоля да ми обясните за какво става дума?

— Не искахме да те обидим, Арчибалд — каза меко госпожа Дженингс. — Джозеф предложи след като тук сме в задънена улица, да направим атака в Полусвета, да надушим този демон и да го сразим на негова почва.

Отне ми малко време да осъзная дързостта на този план. После казах:

— Чудесно! Хайде да започваме! Кога тръгваме?

Те отново се върнаха към професионалния си разговор, който аз не можех да следя. Госпожа Дженингс извади няколко вехти книги, за да направи справки, които за мен бяха като на санскритски език. Джедсън взе алманаха ѝ и заедно с доктора излязоха в задния двор да наблюдават луната.

Накрая започна спор, или по-скоро обсъждане — всеки споделяше с госпожа Дженингс съображенията си относно поддържането на връзка. Изглежда нямаше подходящ начин да се поддържа връзка с реалния свят и госпожа Дженингс не искаше да започваме, докато не се намереше такъв. Трудността беше в следното: след като не бяха черни магьосници, без да са подписали договор със

Стария Ник, те не бяха жители на Царството на тъмнината и не можеха да се движат в него безнаказано.

Боуди се обърна към Джедсън.

— Ами Елен Мегет? — колебливо рече той.

— Елен? Да, разбира се. Тя би могла да го направи. Госпожо Дженингс, имат ли съседите ви телефон?

— Няма значение — каза Боуди, — само помисли за нея няколко минути, за да мога да хвана линия... — Той се втренчи в лицето на Джедсън и изведнъж изчезна.

Може би след около три минути по-късно Елен Мегет с лекота изникна от нищото.

— Господин Боуди ще бъде тук след няколко минути — каза тя. — Спря да си купи цигари.

Джедсън я представи на госпожа Дженингс. Наистина имаше болнав вид и можех да разбера загрижеността на Джедсън. Често преглъщаше и се задъхваше леко като при болна щитовидна жлеза.

Веднага след като се върна Джек, започнаха да обсъждат подробностите. Беше обяснил на Елен какво смятат да правят и тя бе напълно съгласна. Смяташе, че още един транс няма да ѝ навреди. Нямаше смисъл да се изчаква и те смятаха да тръгнат веднага. Госпожа Дженингс даваше последни нареждания.

— Елен, ти ще ме последваш в транс, поддържайки непосредствена връзка. Тялото ти може да остане на онзи диван до камината. Джек, оставаш тук да пазиш изхода. — Това бе коминът на камината. — Ще поддържаш връзка с нас чрез Елен.

— Но, бабо, ще имате нужда от мен в Полу...

— Не, Джек! — Беше ненатрапчиво твърда. — Тук си много по-необходим. Някой трябва да пази изхода и да ни помогне да се върнем. Всеки си има задача.

Той помърмори малко, но се съгласи. Тя продължи:

— Май че това е всичко. Елен и Джек тук; Джозеф, Ройс и аз тръгваме. Арчибалд, ти няма какво да правиш, освен да ни изчакаш, но ние няма да се бавим повече от десет минути, ако изобщо се върнем. — Тя се запъти към кухнята, споменавайки някакъв унгвент и напомняйки на Джек да държи готови свещите. Аз се затекох след нея.

— Какво значи аз да изчакам? Идвам с вас!

Тя се обърна и ме погледна загрижено преди да отговори.

— Не виждам как може да стане това, Арчибалд.

Джедсън ни бе последвал и ме хвана за ръката.

— Виж, Арчи, бъди разумен! Това е абсолютно невъзможно. Ти не си магьосник.

Аз се дръпнах. — И ти не си!

— Технически погледнато, не съм, но знам достатъчно, за да мога да бъда от полза. Не бъди такъв упорит глупак, човече. Ако дойдеш, само ще пречиш.

Трудно е да се отговори на такъв аргумент, но това беше явно нечестно.

— Как ще ви преча? — настоях аз.

— По дяволите, Арчи, ти си млад, силен и изпълнен с желание. Не бих си пожелал някой друг да е зад мен, ако ставаше дума за пердах. Но тук не става дума за кураж, нито дори просто за интелигентност. Трябват специални познания и опит.

— Е, — казах аз — госпожа Дженингс има достатъчно за цял полк. Но — извинете ме, госпожо Дженингс — тя е стара и слаба. Ще може да ме използва като мускулатура, ако силите ѝ изневерят.

Джо изглежда го досмеша, а на мен ми се прищя да го ритна.

— Но от това изобщо няма нужда в...

Някъде отзад се зачу дълбокият бас на д-р Уъртингтън. — Струва ми се, братко, че не е изключено да се намери приложение за войнстващото невежество на нашия млад приятел. Понякога мъдростта е прекалено предпазлива.

Госпожа Дженингс сложи край:

— Чакайте всички! — нареди тя и отиде до кухненския шкаф. Отвори го, размести пакетите с овесени ядки и извади малка кожена торбичка, пълна с тънки пръчици.

Хвърли ги на пода и тримата се струпаха около тях, изучавайки подреждането им.

— Хвърлете ги още веднъж — настоя Джо.

Тя направи това.

Видях как госпожа Дженингс и д-р Уъртингтън си кимнаха със сериозен вид. Джедсън вдигна рамене и се извърна. Госпожа Дженингс се обърна към мен със загрижен поглед.

— Ще дойдеш с нас! — каза тя меко. — Не е безопасно, но ще дойдеш!

Повече не губихме време. Унгвентът бе загрял и ние го втрихме в плещите си. Боуди в ролята си на вратар седеше сред своите пентаграми, мекаграни и рунически писма, напявайки монотонно от голямата книга. Уъртингтън реши да тръгне в истинския си вид — статуя от абанос, от главата до краката изрисуван с парасимволи, с главата на дядо си под ръка.

Имаше малък спор около крайната форма, която трябваше да приеме Джо, и се наложи метаморфозата да се извърши неколккратно. Накрая се получи същество с тънка като хартия сива тъкан по грозно разкривения череп, прегърбен гръбнак и костелива, непрестанно потръпваща опашка. Все пак напомняше човек достатъчно, за да предизвика отвращение много по-голямо, отколкото ако беше приел по-екзотичен вид. Аз се стреснах от гледката, но той беше доволен.

— Отлично! — възкликна той с тенекиен глас. — Чудесна работа свършихте, госпожо Дженингс. Асмодеус не би могъл да ме различи от собствения си племенник.

— Дано е така — каза тя. — Потегляме ли?

— Ами Арчи?

— Можем да го оставим както си е.

— А вашата собствена трансформация?

— Ще се погрижа за това — каза тя малко лукаво.

Госпожа Дженингс и аз яхнахме една метла, като аз бях отпред с лице към свещта в сламата. Виждам съм да изобразяват метлата с дръжката напред, но това е погрешно. Обичаите са много важни в тези неща. Ройс и Джо щяха да са непосредствено зад нас. Серафин бързо скочи и се настани на рамото на господарката си с потрепващи от възбуда мустаци.

Боуди произнесе думата, пламъкът на свещта ни се извиси и ние тръгнахме. Почти се паникьосах, но се постарях да не го покажа, вкопчил се в метлата. Огнището се разтвори и се превърна в огромна арка. Огънят в него зарева като горски пожар и ни понесе. Между пламъците ми се мярна танцуващ саламандър. Бях сигурен, че е моят — който ми беше помогнал и от време на време идваше в новата ми камина. Това ми се стори добра поличба.

Изходът бе останал далеч зад нас — ако думата „зад“ може да бъде използвана там, където посоките са символични, — ревът на огъня бе спрял и аз бях започнал да овладявам нервите си. Почувствах

успокояващо докосване на ръка на кръста си и се обърнах към госпожа Дженингс.

За малко да падна от метлата.

Когато тръгнахме, зад мен се бе качила една стара, стара жена, чието тяло се поддържаше само от неукротим дух. Сега виждах млада жена, силна, съвършена и преливаща от красота. Нямах начин да бъде описана — беше без грешка и въображението нямаше какво да добави.

Виждали ли сте бронзовата Диана в гората? Беше нещо подобно, но металът не може да предаде живата динамика на красотата, която виждах.

Но това беше същата жена!

Госпожа Дженингс — тоест Аманда Тод — на двадесет и пет годишна възраст в разцвета на разкошната си женственост, преди още времето да бе нарушило фокуса на съвършенството.

Забравих всякакъв страх. Забравих всичко, освен че се намирах в присъствието на най-невероятната жена, която съм познавал. Забравих, че е поне шестдесет години по-възрастна от мен и че сегашният ѝ вид е просто триумф на вълшебството. Ако някой ме бе запитал тогава влюбен ли съм в Аманда Дженингс, щях да отговоря „Да!“ без да се замисля. Но мислите ми в момента далеч не бяха толкова ясни. Тя беше до мен и това ми стигаше.

Тя се усмихна с топло разбиране. Заговори и гласът и беше този, който познавах, макар че бе богат контраалт, а не чистият, висок сопран, с който бях свикнал.

— Всичко наред ли е, Арчи?

— Да, — отвърнах аз с разтреперан глас — всичко е наред, Аманда!

Що се отнася до Полусвета — как бих могъл да ви опиша място, за което няма човешки критерии? Как да говоря за неща, за които няма измислени думи? Човек разказва за непознатите неща с познати термини. Тук не можеше да се направи паралел — всичко би било неподходящо. Надявам се поне да мога да разкажа как нещата около мен въздействаха върху човешките ми усещания, как събитията повлияха върху емоциите ми, макар че имаше измамност както в това, което виждах, така и в опита ми да го опиша.

Говорих за тези работи с Джедсън и той се съгласи, че трудностите са непреодолими, но все пак нещата могат да бъдат разказани с известна доза истинност относно въздействието на Полусвета върху мен.

Има една забележителна разлика между реалния свят и Полусвета. В реалния свят има естествени закони, действащи независимо от промените в обичаите и културата, докато в Полусвета само обичаят има значение, а естествени закони няма. Представете си, ако можете, държавният глава да може да отмени закона за гравитацията и декретът му наистина да влезе в сила — едно място, където цар Канут може да заповяда на морето да се отдръпне и вълните да му се подчинят. Място, където „горе“ или „долу“ е въпрос на мнение, а посоките могат да се измерват в дни, цветове или мили.

И все пак това не е една безсмислена анархия, тъй като те са неизменно длъжни да се подчиняват на обичаите си, така както ние се подчиняваме на законите на естествените явления.

Завихме остро вляво в безформената сивота, търсейки годините на шабата. Намерението на Аманда беше да постави директно въпроса пред Стария, вместо да се лутаме безсмислено в постоянноменящите се лабиринти на Полусвета в търсене на нещо, което трудно можеше да бъде определено.

Ройс намери шабата, макар че аз не видях нищо, преди да се спуснем на твърда земя и да продължим пешком. След това се появиха светлина и форма. Пред нас на около четвърт миля, имаше възвишение, увенчано с огромен трон, излъчващ в червено през сивия въздух. Не можех да видя ясно съществото, което стоеше на трона, но знаех, че е „самият той“ — нашият древен враг.

Вече не бяхме сами. Около нас кипеше живот, изпълващ въздуха, пълзящ по земята. Самата земя трепереше и се огъваше, когато стъпвахме по нея. Безоки неща се въртяха в краката ни и гризеха петите ни. Около нас мъгливата тъмнина бе изпълнена с невидими присъствия: същества, които пищяха, ръмжаха и се кикотеха, гласове, изпълнени с жален хленч, примлясквания, уригване и врясък.

Изглеждаха някак разтревожени от нашето присъствие — аз самият бях ужасен от тях — тъй като ги чувах как се отдръпват от пътя ни, примлясквайки и тътрейки се, а след нас отново затваряха редиците си, предупреждавайки се с крясъци за нашето преминаване.

Нещо безформено с раздута огромна глава и влажни ръце без стави се изгътрузи и спря на пътя ни. — Назад! — изхъхри то. — Връщайте се! Кандидатите за вещици са на по-ниското ниво! — Не говореше английски, но думите бяха ясни.

Ройс го зашлеви в лицето и ние прегазихме през неговите чупливи бели кости. След нас то отново събра частите си в едно цяло, виейки в знак на подчинение, после изприпка пред нас и ни придружи чак до самия трон.

— Само така трябва да се отнасяш към тези същества — прошепна Джо на ухото ми. — Първо им избиваш зъбите и след това започват да те уважават.

Пред трона имаше площадка, на която се тълпяха черни вещици и магьосници, демони с отвратителни маски и други нечестивци. От лявата страна вреше котелът. От дясно част от дружината взимаше участие в пиршеството на вещиците. Извърнах глава при тази гледка. Точно пред трона, както бе обичаят, се играеше танцът на вещиците за забава на Козела. Няколко дузини мъже и жени — млади и стари, красиви и грозни — лудо подскачаха в невъзможни акробатични фигури.

Танцът свърши и те неохотно ни направиха път към трона.

— Какво виждам? Какво виждам? — дочу се флегматичен глас. — Моята малка сладурана! Ела и седни до мен, малка моя! Най-последно идваш да подпишеш договора ли?

Джедсън ме сграбчи за ръката и аз реших да си замълча.

— Ще остана където съм! — отвърна Аманда с преливащ от презрение глас. — А за договора ти си знаеш по-добре.

— Тогава защо си тук? И с такава странна компания? — Той ни погледна от височината на трона си, удари се по косматото бедро и се разсмя гръмогласно. Ройс се размърда и заропта, главата на дядото гневно затрака зъби, а Серафин пръскаше слюнка.

Джедсън и Аманда за миг доближиха глави, след което тя отговори:

— Според договора с Адам, искам да ползвам правото си на оглед.

Той се засмя тържествуващо, а малките дяволчета около него запушиха уши.

— Ти си търсиш правата тук? Без договор?

— Не забравяй обичаите! — остро отвърна тя.

— А, да, обичаите! Щом се позоваваш на тях, нека така да бъде. И кого смяташ да търсиш?

— Не знам името му. Един от твоите демони, който си позволява прекалено много извън вашата сфера.

— Един от моите демони, и ти не знаеш името му? Имам седем милиона демона, хубавице моя. Един по един ли ще ги гледаш, или всички заедно? — Сарказмът му бе почти равен на нейното презрение.

— Всички заедно.

— Не искам някой да каже, че не съм изпълнил желание на гостенин. Ако прескочите напред — да видя сега — точно пет месеца и три дни, ще намерите господата строени за инспекция.

Не помня как стигнахме дотам. Имаше голяма кафява равнина и никакво небе. Строени по военному за преглед от великия си господар стояха демоните на Полусвета, легион след легион, редица след редица. Старият се придружаваше от кабинета си. Джедсън ми ги посочи един по един: Лусифюж, първият министър; Сатаниака, маршал; Белзевуб и Левиатан, командири на фланговете; Ашторет, Абадон, Мамон, Тевтус, Асмодеус и Инкубус — падналите владици. Всеки от седемдесетте принца командваше дивизия и стоеше при подчинените си, като само дуковете и владиците придружаваха господаря си — Сатан Мекратриг.

Той все още изглеждаше като Козела, но придружаващите го приемаха всяка гнусна форма, която им хрумнеше. Асмодеус се бе накичил с три глави, всяка от тях различна и зловеща, излизаци от задницата на дебел дракон. Мамон наподобяваше отвратителна тарантула. Ашторет изобщо не мога да ви опиша. Само Инкубус напомняше за човек по външен вид, като единствена форма, позволяваща му да прояви похотливостта си.

Козелът погледна към нас.

— Хайде, по-бързо! Не сме тук за кефа ви.

Аманда не му обърна внимание и ни поведе към предния ескадрон.

— Върнете се обратно! — ревна той и ние наистина се върнахме, тъй като стъпките ни не водеха на никъде. — Забравяш обичаите. Първо заложници!

Аманда прехапа устни.

— Добре — съгласи се тя и се посъветва с Ройс и Джедсън. Дочух отговорът на Ройс на някакъв въпрос.

— Тъй като трябва да тръгна аз — каза той, — най-добре ще е аз да си избира с кого да тръгна. Дядо ми ме съветва да взема най-младия. Това е Фрейзър, разбира се.

— Какво значи това? — запитах аз, когато чух името си. Досега нарочно не бяха ме въвеждали в дискусиите си, но това вече явно ме засягаше.

— Ройс иска да тръгнеш с него да търсите Дитуърт — обясни Джедсън.

— И да оставя Аманда с тези демони? Не ми харесва.

— Мога да се грижа за себе си, Арчи — спокойно каза тя. — Щом д-р Уъртингтън смята за нужно, най-добре ще ми помогнеш като тръгнеш с него.

— А какво е това за зложниците?

— След като потърсихме правото на оглед — поясни ми тя, — ще трябва да доведете Дитуърт, или край на зложниците.

Джедсън ме заговори преди да успея да протестирам.

— Не се прави на герой, синко! Това е сериозна работа. За всички ни ще е най-добре да тръгнеш. Ако не успеете да се върнете, можеш да бъдеш сигурен, че ще има бой преди те да получат това, което искат.

Тръгнахме. Едва се бяхме поотдалечили с Уъртингтън, когато разбрах, че малкото разсъдък, който ми беше останал, се дължеше на присъствието на Аманда. След като бях вече извън непосредственото ѝ въздействие, изведнъж ме заля боязън от ужасното място и страховитите му обитатели. Нещо се отърка в глезените ми и за малко не изскочих от обувките си. Но когато погледнах надолу, видях, че това е Серафин, котакът на Аманда, който бе решил да дойде с нас. Почувствах по-добре.

Когато стигнахме до първата редица демони Ройс зае позата си на куче. Първо ми подаде главата на дядо си. Преди това бих потреперил при докосването на мумифицираната глава. Тук тя изглеждаше като уютен домашен предмет. След това той се отпусна на четири крака и зашари между редиците на адските воини. Серафин хукна след него и те заловуваха заедно. Хрътката нямаше нищо против котакът да върши половината работа и с пълно право. Аз вървах

колкото може по-бързо по пътеките между ескадроните, докато животните сновяха покрай редиците.

Струваше ми се, че това продължи с часове, докато умората доведе до вдървен автоматизъм, а ужасът се превърна в неясно чувство за неудобство. Свикнах да не гледам демоните в очите и никаква outre форма не можеше да ме изненада.

Ескадрон след ескадрон, дивизия след дивизия ние прочесвахме всичко, докато не стигнахме до лявото крило и края. Животните ставаха все по-нервни. Когато свършиха с предната редица на челния ескадрон, хрътката дотича до мен и започна да вие. Предполагам, че търсеше дядо си, но аз потупах кучето:

— Не се отчайвай, стари приятелю — казах аз. — Все още ни остават ей ония — посочих аз към генералите, всички от тях принцове, които стояха пред своите дивизии. Бяхме тръгнали от задните редици на лявото крило и сега оставаше да проверим генералите отпред. Но отчаянието почти ме беше обхванало — какво са няколко дузини в сравнение с отпадналите седем милиона?

Кучето се затича към най-близкия генерал, котакът го последва, а аз вървях след тях колкото можех по-бързо. Кучето залая преди още да бе достигнало демона и аз се втурнах към тях. Демонът се размърда и започна да се променя. Но даже и в тази му странна форма имаше нещо познато.

— Дитуърт! — изревах аз и скочих върху него.

Почувствах удари на кожени криле и острите нокти на лапи. Ройс ми се притече на помощ вече не като куче, а като стокилограмов негър-боец. Котакът беше ядро от ярост, целият зъби и нокти. И все пак нямаше да успеем и щяхме да бъдем загубени, ако не се бе случило нещо невероятно. Един демон разбута редиците и се втурна към нас. Не го видях, по-скоро го почувствах и помислих, че идва да спасява началника си, макар че обичаите не позволяваха това. Но той помогна на нас — на своите естествени врагове и нападна с такава отмъстителна сила, че везните се наклониха в наша полза.

Изведнъж всичко свърши. Намерих се на земята, сграбчил не принца-демон, а Дитуърт в неговата псевдо-човешка форма — малък бизнесмен с меки черти, облечен със сдържана елегантност, с куфарче, очила и рядка коса.

— Махнете това нещо от мен — рече той раздражено. „Нещото“ беше главата на дядото, вкопчила се с беззъбите си венци в шията му.

Ройс освободи едната си ръка и си взе дядото. Серафин не помръдна от там, където беше, впил зъби в прасеца на пленника.

Демонът-спасител бе все още при нас, държейки забити нокти в раменете на Дитуърт. Аз се прокашлях и казах:

— Мисля, че сме ви много задължени за всичко... — изобщо нямах представа как да кажа нещо подходящо — ситуацията беше без прецедент.

Демонът направи гримаса, с която искаше вероятно да изрази дружески чувства, но на мен ми се стори стряскаща.

— Позволете да се представя — каза той на английски. — Аз съм Уилям Кейн от Федералното бюро за разследване.

Май че точно от това припаднах.

Дойдох в съзнание легнал по гръб. Някой бе намазал с мехлем раните ми и те изобщо не ме боляха, но бях смъртно уморен. Някъде наблизо се водеше разговор. Обърнах се и видях всички членове на нашата компания заедно. Уъртингтън и приятелски настроеният демон, който твърдеше, че е човек на правителството, държаха между себе си Дитуърт с лице към Сатаната. Нямаше и следа от цялата адска армия.

— Значи това било моят племенник Небирос — редеше той с кудкудякащ смях, клатейки глава. — Небирос, ти си лош момък и аз се гордея с теб. Но след като те спипаха, ще трябва да си изпробваш силите срещу техния шампион. — Той се обърна към Аманда. — Кой е шампионът ви, скъпа?

Приятелският демон каза:

— Това май е работа за мен.

— Мисля, че не е така — противопостави се Аманда. Тя го дръпна настрана и му зашепна нещо. Накрая той сви криле и се предаде.

Аманда отново се присъедини към групата ни. Аз се изправих с труд на крака и отидох при тях.

— Борба до смърт, мисля аз — тъкмо казваше тя. — Готов ли си, Небирос?

Разкъсвах се между спиращ сърцето ми страх за Аманда и спокойната вяра, че тя може да постигне всичко, което пожелае.

Джедсън ме погледна в лицето и поклати глава. Не биваше да се намесвам.

Обаче на Небирос не му стискаше. Все още във формата на Дитуърт и изглеждайки нелепо човешки, той се обърна към Стария:

— Не смея, Чичо. Резултатът е ясен. Застъпи се за мен!

— Разбира се, Племеннико. Доста се надявах, че ще те унищожи. Някой ден ще ми докараш неприятности. — После се обърна към Аманда — Да кажем, е-е... десет хиляди пъти по хиляда години?

Аманда ни погледна един по един, включително и мен, от което се почувствах изключително горд, и каза:

— Така да бъде!

Не беше много строга присъда, доколкото разбирам. Нещо като шест месеца затвор в реалния свят. В края на краищата той не беше нарушил обичаите, а просто се бе оставил да бъде победен от бялата магия.

Старият Ник махна енергично с ръка. Чу се гръмотевичен трясък, блесна светлина и Дитуърт-Небирос бе разпънат пред нас на валчест астероид, крайниците му приковани с тежки железни вериги. Отново бе във формата на демон. Аманда и Уъртингтън огледаха оковите. Тя запечата всяка скоба с пръстен-печат и кимна на Козела. Веднага астероидът се отдалечи със светкавична бързина и изчезна от поглед.

— Това май ще е всичко и сега сигурно ще искате да си тръгнете — съобщи Козелът. — Всички, освен този там — той се усмихна на демона-агент. — За него имам планове.

— Не! — Тонът на Аманда беше равен.

— Защо така, малка моя? Той не е под ваша закрила и наруши нашите обичаи.

— Не!

— Но аз наистина настоявам.

— Сатан Мекратриг — каза бавно тя, — да не би да искаш да изпиташ силите си срещу мен?

— Срещу вас, мадам? — Той внимателно я погледна, сякаш я виждаше за първи път. — Е, днес всички имахме тежък ден. Хайде да не говорим повече за това. До следващия път... — И той изчезна.

Демонът се изправи пред нея.

— Благодаря — просто каза той. — Бих искал да имам шапка, за да я сваля пред вас.

После загрижено добави:

— Знаете ли пътя за излизане оттук?

— Вие не го ли знаете?

— Не, и това е най-неприятното. Може би трябва да ви обясня някои неща за себе си. Аз служа в антимонополния отдел. Получихме съобщение за този Дитуърт, или Небирос. Последвах го тук, като мислех, че е просто черен магьосник и ще мога да използвам неговия изход, за да се върна. Когато разбрах истината, вече беше късно и се озовах в капан. Почти се бях примирил да си остана вечно фалшив демон.

Разказът му много ме заинтересува. Разбира се, знаех, че всички, които работят за правителството, са юристи, магьосници или счетоводители, но досега се бях срещал само със счетоводители. Спокойният начин, по който разказваше за невероятните опасности, повиши и без това високото ми мнение за федералните агенти.

— Можете да използвате нашия изход за завръщане — каза Аманда. — Не се отдалечавайте от нас.

После се обърна към останалите:

— Готови ли сме за тръгване?

Джек Боуди все още мърмореше под носа си редове от книгата, когато ние се приземихме.

— Осем минути и половина — събщи той, поглеждайки ръчния си часовник. — Добра работа! Успя ли номерът?

— Успя! — отвърна Джедсън с глас, променен от обратната метаморфоза. — Всичко, което...

Но Боуди го прекъсна:

— Бил Кейн, стари обеснико! — викна той. — Как си попаднал сред тях? — Нашият демон пътьом бе извършил трансформацията си и се бе приземил в естествената си форма — млад, строен, с изморен вид, облечен в ненатрапчив сив костюм и шапка.

— Здравсти, Джек — поздрави той. — Утре ще ти се обадя и ще ти разправа всичко. Сега трябва да докладвам — с което той изчезна.

Елен бе излязла от трансата си и Джо загрижено се бе навел над нея, за да види как го е понесла. Аз се огледах за Аманда.

Чух я да излиза от кухнята и се затекох нататък. Тя ме погледна и ми се усмихна с ведро лице с хладна красота.

— Аманда — казах аз, — Аманда...

Предполагам, че подсъзнателно исках да я целуна, да я ухажвам. Но е много трудно да започнеш нещо такова, ако самата жена не ти даде някакъв повод да мислиш, че няма нищо против. В случая такъв повод нямаше. Беше приятелски любезна, но не можех да премина бариерата на резервираност. Вместо това я следвах из кухнята, говорейки несвързано, докато тя направи горещо какао и препечени филийки за всички.

Когато се върнахме при другите, седнах и забравих какаото си, загледан в нея. Чувствах се някак подтиснат, докато Джедсън разправяше на Елен и Джек приключенията ни. Скоро след това той отиде да отведе у дома Елен, а Джек ги последва.

Когато Аманда се върна след като ги бе изпатила до вратата, д-р Уъртингтън се бе изтегнал на килимчето пред камината, а Серафин се бе сгушил на гърдата му. И двамата леко похъркваха. Изведнъж осъзнах, че съм невероятно уморен. Аманда също го забеляза и ми рече:

— Полегни на дивана да подремнеш малко.

Нямаше нужда от много подканване. Тя хвърли върху мен голям шал и леко ме целуна. Заспивайки я чух да се изкачва по стълбите.

Събудих се от слънчева светлина в лицето ми. Серафин стоеше на прозореца и се миеше с лапи. Доктор Уъртингтън го нямаше, но явно току-що бе излязъл, тъй като на килимчето още личаха очертанията на тялото му. Къщата изглеждаше изоставена. После чух леките ѝ стъпки в кухнята, бързо станах и отидох там.

Тя беше с гръб към мен, вдигнала ръка към стария часовник с махало на стената. Обърна се при влизането ми — малка, невероятно стара, с бяла коса, прибрана в спретнат кок.

Изведнъж схванах защо всичко, което получих миналата нощ, бе само майчинска целувка — тя имаше достатъчно разум за двама ни и не ми бе позволила да се правя на глупак.

Погледна ме и каза с обикновен глас:

— Виж, Арчи, старият ми часовник спря вчера. — Тя посегна и докосна махалото. — Но тази сутрин пак е тръгнал.

Няма нищо друго за разправяне. След изчезването на Дитуърт и доклада на Кейн, корпорация „МАГИЯ“ моментално приключи съществуването си. Новите правила за лицензиране бяха мъртви преди още да бъде изразен протест срещу тях.

Ние всички се навъртаме около госпожа Дженингс, когато тя ни позволява това. Наистина съм благодарен, че не ми позволи да завържа отношения с по-младото й „аз“, тъй като сегашните ни отношения са нещо стабилно и надеждно. Но и така да е, ако се бях родил преди шестдесет години, господин Дженингс щеше да си има съперник.

Помогнах на Елен и Джо да организират новия си бизнес, после поставих начело Джек Боуди, тъй като реших да не напускам стария си занаят. Построих ново крило и купих онези два камиона, точно както бе предсказала госпожа Дженингс. Бизнесът върви добре.

УОЛДО & КОРПОРАЦИЯ МАГИЯ. 1993. Изд. Камея, София.
Биб. Фантастика Камея, No.1. Фантастични романи. Превод: от англ.
Александър Кръстев [Waldo end Magic / Robert A. HEINLEIN]. Формат:
17 см. Тираж: 2 000 бр. Страници: 222. Цена: 17.98 лв. ISBN: 954-8340-
01-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.